

เรื่องเล่าจากวัตถุในความทรงจำ

STORY OF MEMORIES'S OBJECT

นางสาว กัญญา จันทร์คงหอม

ศิลปนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต สาขาประติมากรรม

คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ปีการศึกษา 2561 – 2562

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง อนุมัติให้
ศิลปนิพนธ์ ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต สาขาวิชา
ประติมากรรม

.....คณบดี คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์

คณะกรรมการตรวจศิลปนิพนธ์

.....*กิตติ แสงแก้ว*.....

ประธานกรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์กิตติ แสงแก้ว)

[Signature]

กรรมการ

[Signature]

กรรมการ

(รองศาสตราจารย์อริยะ กิตติเจริญวัฒน์)

(อาจารย์มงคล เกิดวัน)

[Signature]

กรรมการ

[Signature]

กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรัชย์ ดอนประศรี)

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ชัชวาล อ่ำสมคิด)

.....*กฤษ งามสม*.....

กรรมการ

(อาจารย์กฤษ งามสม)

[Signature]

กรรมการและเลขานุการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ชนคล ดิรุจิเจริญ)

.....*กฤษ งามสม*.....

อาจารย์ที่ปรึกษาศิลปนิพนธ์

(อาจารย์กฤษ งามสม)

หัวข้อศิลปนิพนธ์ เรื่องเล่าจากวัตถุในความทรงจำ
ชื่อ นางสาว กัญญา จันทร์คงหอม
รหัสนักศึกษา 58020436
สาขาวิชา ประติมากรรม
คณะ สถาปัตยกรรม
ปีการศึกษา 2561 - 2562
อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์ กฤช งามสม

บทคัดย่อ

หากกล่าวถึงคำว่า สถาปัตยกรรม อาจนิยามได้ว่า เป็นผลงานศิลปะที่แสดงออกด้วยการก่อสร้าง อาคาร ที่อยู่อาศัยต่าง ๆ การตกแต่งอาคาร เป็นงานศิลปะที่มีขนาดใหญ่ต้องใช้ผู้สร้างงานจำนวนมากและเป็นงานศิลปะที่มีอายุยืนยาว ข้าพเจ้าเสนอมุมมองความเป็นปัจเจกส่วนบุคคลผ่าน การเล่าเรื่องสิ่งแวดล้อมทางสถาปัตยกรรม อ้างอิงถึงสิ่งประกอบสร้างทางสังคมในอดีต นับว่าเป็นจุดเริ่มต้นการเปิดกว้างทางวัฒนธรรม มีการรับอิทธิพลวัฒนธรรมจากหลากหลายชนชาติ ส่งผลต่อกระแสค่านิยมการดำเนินชีวิตของผู้คนในช่วงช่วงหนึ่งและมีการเปลี่ยนแปลงแบบส่งต่อมาเรื่อย ๆ จวบจนปัจจุบัน

ผลงานศิลปนิพนธ์ “เรื่องเล่าจากวัตถุในความทรงจำ” นำวัตถุที่นับว่าเป็นสัญลักษณ์ทางสถาปัตยกรรม เพื่อเป็นสื่อกลางการนำเสนอกระแสที่เปลี่ยนผ่านในแต่ละยุคสมัยตามค่านิยมและวัฒนธรรมเฉพาะแต่ละช่วงเวลา แสดงให้เห็นถึงความแตกต่างของการเปลี่ยนผ่านตามกาลเวลา

ข้าพเจ้านำเสนอมุมมองของอดีต กล่าวถึงการพัฒนาแบบส่งต่อ ไม่มีความแน่ชัดของกระแสวัฒนธรรม อาจกล่าวได้ว่า เรื่องราวในอดีตเป็นเพียงความทรงจำที่มีการส่งต่อที่แฝงด้วยภาพแทนของสัญลักษณ์ ที่คนรุ่นหลังทำต่อ ๆ กันมาจวบจนปัจจุบัน

กิตติกรรมประกาศ

การแสดงศิลปนิพนธ์ในครั้งนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความกรุณาจาก อาจารย์ กฤษ งามสม อาจารย์
ที่ปรึกษาศิลปนิพนธ์ที่ให้คำแนะนำ แนวคิด ตลอดจนแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆตลอดจนเสนอแนวทางจน
ศิลปนิพนธ์นี้เสร็จสมบูรณ์

ขอขอบพระคุณอาจารย์ภาควิชาประติมากรรมทุกท่านที่ให้ความกรุณาแนะนำวิธีเพื่อพัฒนา
แนวความคิดศิลปนิพนธ์

ขอกราบขอบพระคุณบิดา มารดา และผู้ปกครอง ที่ให้คำปรึกษาในเรื่องต่าง ๆ อาทิ ข้อมูลเพื่อ
นำมาประกอบการทำศิลปนิพนธ์ และทุนทรัพย์

สุดท้ายขอขอบคุณเพื่อนๆภาควิชาประติมากรรม ที่ให้คำแนะนำ รวมถึงความช่วยเหลือในด้าน
อุปกรณ์ และการติดตั้งผลงานศิลปนิพนธ์ให้เรียบร้อยโดยดี

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ	ก
กิตติกรรมประกาศ	ข
สารบัญ	ค
สารบัญภาพประกอบ	ง
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ชื่อโครงการ	1
1.2 ที่มาและความสำคัญของโครงการ	1
1.3 จุดมุ่งหมายของการสร้างสรรค์	1
1.4 การตั้งสมมติฐาน จินตภาพ	2
1.5 ขอบเขตโครงการ	2
1.6 แผนงานในการดำเนินงาน	2
1.7 ผลที่คาดว่าจะได้รับ	2
บทที่ 2 พื้นฐานความคิดสร้างสรรค์	3
2.1 วัตถุประสงค์ในการสร้างสรรค์ผลงาน	5
2.1.1 ประตูลูก	5
2.1.2 ลูกทรงเหล็กตัด	6
2.1.3 เสาโรมัน และรูปปั้นปีศาจ	9

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
2.2 ศิลปะและศิลปินที่มีอิทธิพลในการสร้างสรรค์ผลงาน	12
ศรันย์ เย็นปัญญา	12
ลี ซอล	15
ชเว จอง ฮวา	18
ดักก์ลาส คูฟแลนด์	19
โค โฮ ชู	21
คานเดเลีย พาร์คเกอร์	23
บทที่ 3 การสร้างสรรค์	24
3.1 การสร้างสรรค์ผลงานในอดีต	24
3.1.1 ผลงานในช่วงปี พ.ศ. 2560	24
3.1.2 ผลงานในช่วงปี พ.ศ. 2561	28
บทที่ 4 วิเคราะห์ผลงาน	36
การพัฒนาทางด้านความคิด	36
การพัฒนาทางด้านรูปแบบ	37
แนวคิดและการพัฒนาผลงานในโครงการศิลปินิพนธ์	39
บทที่ 5 ผลงานที่เสร็จสมบูรณ์	53
บทที่ 6 สรุปผลงานสร้างสรรค์	64
บรรณานุกรม	65
ประวัติผู้เขียน	67

สารบัญภาพประกอบ

ภาพที่	หน้า
ภาพที่ 2.1 สถาปัตยกรรมตึกแถวที่ข้าพเจ้าสนใจ	3
ภาพที่ 2.2 วัตถุและโครงสร้างสถาปัตยกรรมตึกแถวที่ข้าพเจ้าสนใจ	4
ภาพที่ 2.3 ประตูเหล็กยึดจากอาคารตึกแถว	5
ภาพที่ 2.4 หน้าต่างเหล็กค้ำจากอาคารตึกแถว	6
ภาพที่ 2.5 เหล็กค้ำจากโบสถ์ในวัด	7
ภาพที่ 2.6 เหล็กค้ำจากอาคารตึกแถว	8
ภาพที่ 2.7 สถาปัตยกรรมแบบนีโอคลาสสิก	9
ภาพที่ 2.8 เสาโรมันในตึกจากกรุงเทพมหานคร	10
ภาพที่ 2.9 เสาโรมันจากสถาปัตยกรรมตึกแถว	11
ภาพที่ 2.10 รูปปั้นปีศาจ	11
ภาพที่ 2.11 ผลงานของ ศรันย์ เย็นปัญญา “cheap as elites”	13
ภาพที่ 2.12 ผลงานของ ศรันย์ เย็นปัญญา “cheap as elites”	14
ภาพที่ 2.13 ผลงานของ Lee Sol “venus Mansion”	15
ภาพที่ 2.14 ผลงานของ Lee Sol “venus Mansion”	16
ภาพที่ 2.15 ผลงานของ Lee Sol “venus Mansion”	17
ภาพที่ 2.16 ผลงานของ Choi Jeong Hwa “1000 doors”	18
ภาพที่ 2.17 ผลงานของ Choi Jeong Hwa “1000 doors”	19
ภาพที่ 2.18 ผลงานของ Douglas Coupland “Tokyo Harbour”	20

สารบัญภาพประกอบ (ต่อ)

ภาพที่	หน้า
ภาพที่ 2.19 ผลงานของ Do Ho Suh “Apartment A, 348 West 22nd Street, New York, 10011”	21
ภาพที่ 2.20 ผลงานของ Do Ho Suh “Home within Home”	21
ภาพที่ 2.21 ผลงานของ Do Ho Suh “reflection”	22
ภาพที่ 2.22 ผลงานของ Do Ho Suh “New York City Apartment”	22
ภาพที่ 2.23 ผลงานของ Cornelia Parker “Cold Dark Matter : An Explored View”	23
ภาพที่ 3.1 ผลงานที่ชื่อ “Daddy Series”	24
ภาพที่ 3.2 การบวนการทำงานผลงาน “Daddy Series”	25
ภาพที่ 3.3 ผลงานที่ชื่อ “Daddy Series”	26
ภาพที่ 3.4 ผลงานที่ชื่อ “Daddy Series”	27
ภาพที่ 3.5 ผลงานที่ชื่อ “Hey Joe”	28
ภาพที่ 3.6 ผลงานที่ชื่อ “repeate”	29
ภาพที่ 3.7 ผลงานที่ชื่อ “Cerelon 2000”	30
ภาพที่ 3.8 บดื้อคสกรีนที่นำมาใช้ในผลงาน	31
ภาพที่ 3.9 การเชื่อมประกอบเป็นรูปร่างก่อนนำไปสวมกับโครงอะคริลิก	31
ภาพที่ 3.10 ผลงานที่ชื่อ “Cerelon 2000”	32
ภาพที่ 3.11 ต้นแบบเลโก้และกระดาษที่สร้างสรรค์ผลงาน	33
ภาพที่ 3.12 ผลงานที่ชื่อ “มังกร”	34

สารบัญภาพประกอบ (ต่อ)

ภาพที่	หน้า
ภาพที่ 4.1 กระบวนการสร้างารรค์ผลงานจากวัสดุ Ready made	35
ภาพที่ 4.2 แสดงการติดตั้งผลงาน	35
ภาพที่ 4.3 การทดลองติดตั้งไฟหลากสีในผลงาน	36
ภาพที่ 4.4 ตึกแถวที่ข้าพเจ้าคุ้นชินและสนใจ	36
ภาพที่ 4.5 โครงสร้างอะคริลิกที่เกิดจากการตัดด้วยความร้อน และประกอบด้วยท่อหด	37
ภาพที่ 4.6 แสดงโครงสร้างที่ออกแบบเฉพาะเพื่อรองรับการสร้างรูปทรงจากการเย็บผ้า	37
ภาพที่ 4.7 แสดงถึงการใช้อะคริลิกในผลงาน	38
ภาพที่ 4.8 กระบวนการสร้างสรรค์ป้ายไฟตัวอักษร	38
ภาพที่ 4.9 รูปร่างและโครงสร้างประตูเหล็กยึด	39
ภาพที่ 4.10 แบบร่างผลงานประตูเหล็กยึด และบานพับ	40
ภาพที่ 4.11 แสดงกระบวนการสร้างสรรค์ผลงาน	41
ภาพที่ 4.12 การประกอบสร้างฝืนประตูเหล็กยึด	41
ภาพที่ 4.13 แสดงขั้นตอนการสร้างป้ายไฟ	42
ภาพที่ 4.14 แสดงขั้นตอนการทำราวอะคริลิกเพื่อแขวนผลงาน และตะขอที่ออกแบบ	42
ภาพที่ 4.15 แสดงลวดลายและรูปแบบของหน้าต่างเหล็กตัด	43
ภาพที่ 4.16 แสดงรูปแบบของกระจกบานเกล็ด	43
ภาพที่ 4.17 แบบร่างหน้าต่างบานเกล็ดและหน้าต่างเหล็กตัด	44
ภาพที่ 4.18 แสดงขั้นตอนการสร้างสรรค์ผลงาน	45
ภาพที่ 4.19 แสดงการประกอบผลงานด้วยวิธีการเย็บ	45
ภาพที่ 4.20 แสดงขั้นตอน โครงสร้างของหน้าต่างบานเกล็ด	46

สารบัญภาพประกอบ (ต่อ)

ภาพที่	หน้า
ภาพที่ 4.21 หน้าต่างบานเกล็ดที่ประกอบโครงสร้างและสวมผ้าเรียบร้อย	46
ภาพที่ 4.22 แสดงขั้นตอนการทำป้ายไฟ	47
ภาพที่ 4.23 แสดงการตัดเหล็กและการติดตั้งบนผนังเพื่อรองรับผลงาน	47
ภาพที่ 4.24 แบบร่างของผลงาน	48
ภาพที่ 4.25 แสดงการประกอบสร้างโครงของหัวเสา	49
ภาพที่ 4.26 รูปแบบเสาโรมัน และการออกแบบลวดลายก่อนนำไปตัดเป็นอะคริลิก	49
ภาพที่ 4.27 อะคริลิกที่ถูกออกแบบเพื่อนำมาประกอบสร้างเป็นผลงาน	50
ภาพที่ 4.28 แสดงการงอของอะคริลิก	50
ภาพที่ 4.29 แสดงขั้นตอนการนำผ้ามาสวมลงในโครงก่อนนำอะคริลิกมาเย็บติด	51
ภาพที่ 4.30 แสดงขั้นตอนการนำอะคริลิกมาเย็บติดกับผ้า	51
ภาพที่ 4.31 แสดงขั้นตอนการสร้างสรรค์และการติดตั้งป้ายไฟ	52

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ชื่อโครงการ เรื่องเล่าจากวัตถุในความทรงจำ

1.2 ที่มาและความสำคัญของโครงการ

ในยุคปัจจุบัน เมืองหลวงกรุงเทพมหานครถูกปกคลุมไปด้วยตึกสูง คอนโดมิเนียมหรู เรียงรายแทบทุกหนทุกแห่ง แตกต่างจากอดีตที่มีอาคารพาณิชย์หรือตึกแถวแบบเก่าๆ ที่เคยเรียงรายเกือบทุกพื้นที่ที่กลับกลายเป็นค่อยๆ สลายหายไปตามกระแสทุนนิยม ความเจริญทางการค้าและอสังหาริมทรัพย์ค่านิยมใหม่ ส่งผลให้ตึกแถวตึกยุคไปอย่างไร้เห็นหลัง และรอมหวนเวลาใช้งานอย่างช้าๆ ต่างจากในอดีตที่ตึกแถวเชิงพาณิชย์ถูกใช้เป็นที่อยู่อาศัยด้วยนั้น เป็นดัชนีชี้วัดเศรษฐกิจของสังคมไทยอีกมาตรการหนึ่ง และก็ตามไปสู่ต่างจังหวัดที่เจริญและมั่งคั่งทางเศรษฐกิจ ล้วนวัดกันด้วยตึกแถวที่มีมากมายในตัวจังหวัด

ข้าพเจ้าเติบโตในสังคมช่วง 20 ปีที่แล้ว ซึ่งมีสภาพแวดล้อมทางสถาปัตยกรรมเป็นตึก อาคาร บ้านเรือนในยุคสมัยนั้น ตึกอาคารล้วนมีประวัติศาสตร์ของการอยู่ร่วมกันของผู้คนในสังคมนั้นอยู่ มีเรื่องราวความผูกพันที่มีความหมายและคุณค่า หากสิ่งเหล่านี้มีความหมายต่อการดำรงไว้ซึ่งเอกลักษณ์ของสังคมไทย ควรจะอนุรักษ์ หรือทำอย่างไรที่จะอยู่กับสิ่งๆ นั้น ท่ามกลางยุคสมัยที่เปลี่ยนแปลง เพราะสิ่งเหล่านี้มักอยู่ควบคู่กับความทรงจำ

จากข้างต้นข้าพเจ้าต้องการเสนอเรื่องราวความทรงจำของข้าพเจ้า ผ่านบริบททางสัญลักษณ์ที่เกี่ยวข้องกับอาคารในสถาปัตยกรรมของชุมชนเมือง ที่ได้รับอิทธิพลจากการเคลื่อนไหวตามกระแสค่านิยมทางวัฒนธรรมและความเป็นอยู่

1.3 จุดมุ่งหมายของการสร้างสรรค์

- สร้างสรรค์ผลงานประติมากรรมที่ใช้ส่วนประกอบทางบริบทของสังคมผ่านงานสถาปัตยกรรม
- เพื่อศึกษาความหมายและหน้าที่ของวัตถุทางสถาปัตยกรรมผ่านยุคสมัยใหม่
- สร้างสรรค์ผลงานศิลปะเรื่องเล่าจากความทรงจำผ่านตัวอักษรกับโครงสร้างสังคมในอดีต

1.4 การตั้งสมมติฐาน จินตภาพ

สิ่งแวดลอมรอบตัว ย่อมมีปฏิสัมพันธ์ส่งผลต่อผู้คนในการดำเนินชีวิตประจำวัน ทั้งการสร้างประสบการณ์ ความทรงจำ รวมทั้งบริบทรอบตัวเราที่เลื่อนผ่านตามกาลเวลา

1.5 ขอบเขตของโครงการ

สร้างผลงานศิลปะจากวัตถุเชิงสถาปัตยกรรม ร่วมกับประสบการณ์ในการสร้างสรรค์ผลงาน เลือกวัตถุที่สื่อความหมายทางสถาปัตยกรรมที่สัมพันธ์กับบริบททางสังคม เสนอตัวตนผลงานด้วยวิธีการเย็บผ้าเพื่อสร้างรูปทรง สร้างพื้นที่ด้วยการใช้ไฟ และข้อความ สร้างจินตนาการแก่ผู้ชม

1.6 แผนงานในการดำเนินงาน

- สังเกตสิ่งแวดลอมทางสถาปัตยกรรมรอบตัว เพื่อเกิดความคิด และจินตนาการ
- รวบรวมทฤษฎี บทความ ที่เกี่ยวข้องเพื่อวิเคราะห์ความหมายต่อวัตถุที่สนใจ
- รวบรวมข้อมูลในพื้นที่จริง เพื่อนำมาสร้างเป็นผลงาน

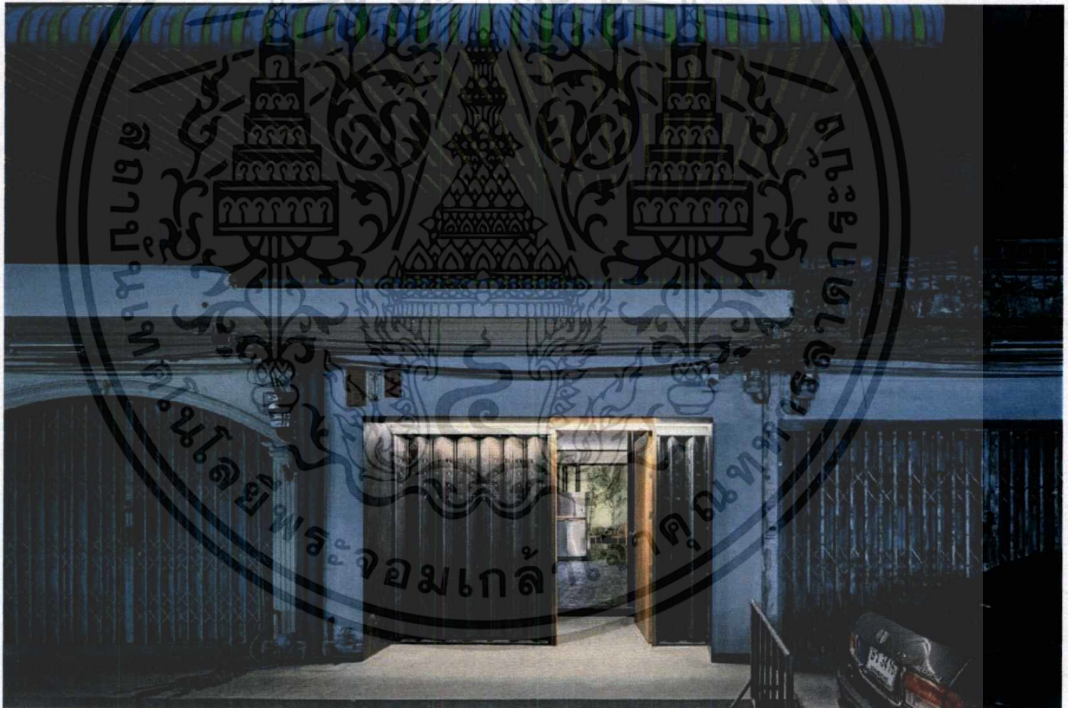
1.7 ผลที่คาดว่าจะได้รับ

- เกิดผลงานศิลปะในรูปแบบสามมิติ ที่มาจากการสร้างรูปทรง
- เกิดความเข้าใจการเชื่อมโยงความหมายของวัตถุ กับสภาพแวดลอมทางสถาปัตยกรรม
- เกิดความเข้าใจในระบบการทำงานที่เน้นโครงสร้าง วิธีคิดแบบเป็นขั้นเป็นตอนอย่างมีเหตุผล

บทที่ 2

พื้นฐานความคิดการสร้างสรรค์

หากกล่าวถึงความสัมพันธ์ของตึกแถวในกรุงเทพมหานคร คงต้องยอมรับว่าเป็นของแปลกหน้าระหว่างกันอย่างสิ้นเชิง เพราะตามพื้นเพการสร้างเรือนของชาวไทยนั้นจะเน้นการสร้างเป็นบ้านสูงแค่นั้นเดียว มีพื้นที่กว้างขวาง เน้นบรรยากาศที่โปร่งรับลมเพื่อให้สอดคล้องกับภูมิอากาศร้อน แต่ตึกแถวนี้มีลักษณะที่ต่างออกไปเพราะเน้นการสร้างเป็นตึกสูงๆ หลายชั้น และไม่เน้นความกว้างขวางมากนัก โดยต้นรากของตึกแถวก็คือ คนจีนที่ไล่สำเภามายังดินแดนสยาม นอกจากเสื้อผ้าหมอนใบแล้ว ยังมีภูมิปัญญาในการสร้างบ้านพร้อมความเชื่อดิตถ์มาด้วย ว่าบ้านไหนที่มีพื้นที่หน้าบ้านมากก็จะเก็บภาษีมากเช่นกัน

ภาพที่ 2.1 สถาปัตยกรรมตึกแถวที่เข้าพเจ้าสนใจ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ข้าพเจ้าเริ่มต้นแนวคิดผลงานชุดนี้จากสิ่งรอบตัว นั่นคือบ้าน ย้อนไปในวัยเด็กที่ติดตามพ่อแม่เข้ามาอาศัยบ้านเช่าตึกแถวในเมืองหลวง จวบจนปัจจุบันอาคารเก่าๆ ถูกรื้อถอน และสร้างเป็นสิ่งก่อสร้างใหม่ๆ เช่น คอนโดฯ หรือ ตึกสูง เป็นเพราะความเปลี่ยนแปลงทางด้านยุคสมัย ทำให้ผู้คนคิดว่า สิ่งต่างๆ เหล่านี้ควรได้รับการเปลี่ยนแปลง สำหรับข้าพเจ้าเป็นเรื่องแน่นอนที่ต้องเสียดายอยู่ไม่น้อย เพราะเป็นภาพจินตนาที่เห็นมาตั้งแต่ยังเป็นเด็ก จากข้างต้นข้าพเจ้านำบริบทจากสิ่งแวดล้อมรอบตัวในชีวิตประจำวันมาสร้างเป็นผลงานประติมากรรม เพื่อตอบสนองความคิดและเพื่อให้ผู้ชมมีประสบการณ์ร่วมกับผลงาน โดยอธิบายด้านทฤษฎีได้ดังนี้

- การเปลี่ยนบริบท (Change to Context)
- การใช้เรื่องเล่าประสบการณ์ (Story Telling)

การสังเกตวัตถุและโครงสร้างบางอย่างที่ถูกนำมาทำหน้าที่ประกอบเป็นสถาปัตยกรรมพร้อมกับสร้างความหมายในเชิงความทรงจำต่อสิ่ง ๆ นั้น สื่อถึงนิยาม ความเป็นพื้นที่ร่วมสมัย (Urban Vernacular) ในแง่มุมของสถาปัตยกรรมการใช้ชีวิตรูปแบบเมืองๆ ที่ได้รับอิทธิพลจากระบบอุตสาหกรรม รูปแบบตัวตึกที่อยู่ติดกันเป็นฟีด แบบผนังชนผนัง ด้านในที่ไม่ติดถนนก็เป็นบ้านพักอาศัยธรรมดา แต่ส่วนที่อยู่ติดถนนหรือหัวมุมก็มักจะเป็นร้านของขาย จนกลายเป็นต้นแบบของตึกแถว รวมทั้งรายละเอียดของเรื่องราวทางสภาพแวดล้อมเข้ามาประกอบด้วย อาจกล่าวได้ว่า ความเป็นพื้นที่ร่วมสมัย ที่เห็นได้ชัดทางสถาปัตยกรรมยุคปัจจุบันมักพบเจอในรูปแบบตึกแถว บ้านแถว นั่นเอง เพราะอาคารเหล่านี้ล้วนแต่เคยร่วมสมัยมาก่อนในช่วงเวลาหนึ่งในอดีต

ภาพที่ 2.2 วัตถุและโครงสร้างสถาปัตยกรรมตึกแถวที่ข้าพเจ้าสนใจ

2.1 ในโครงการวิทยานิพนธ์นี้ข้าพเจ้าเลือกใช้วัตถุทางสถาปัตยกรรม สร้างสรรค์ผลงาน ดังนี้

2.1.1 ประตูเหล็กยัด

เสียง “เอี้ยด” จากประตูเหล็กยัดที่ค่อนข้างจะชินหู มักปรากฏตัวบริเวณหน้าบ้านตึกแถว มีให้เห็นตั้งแต่สภาพเก่ามากยันใหม่มาก ข้อมูลบันทึกที่หายไปของประตูเหล็กยัดในไทยค่อนข้างน้อยมาก จนทำให้เราไม่รู้ว่ามันเริ่มใช้ในไทยเมื่อใด แต่ก็เชื่อได้ว่าประตูเหล็กยัดเหล่านี้เป็นผลพวงมาจากยุคปฏิวัติอุตสาหกรรม เพราะว่าประตูเหล็กยัดมีลักษณะการใช้งานรูปแบบลวดประคบ ตั้งแต่ขั้นตอนผลิตจนวิธีนำมาติดตั้ง และโดยทั่วไปประตูเหล็กยัดนี้คงไม่ได้เกี่ยวข้องกับอะไรกับชีวิตมาก เป็นเพียงชิ้นส่วนหนึ่งของบ้านที่ค่อนข้างไม่มีใครสนใจและถูกทิ้งไว้แบบเงิบๆ ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ทั้งที่เป็นองค์ประกอบของสถาปัตยกรรมที่มีความสำคัญในด้านการใช้งานจริงๆ และมีความจำเป็นต่อบ้านตึกแถวมากๆ จนมักกลายเป็นภาพจำของบ้านคนไทยในปัจจุบัน

ภาพที่ 2.3 ประตูเหล็กยัดจากอาคารตึกแถว

อาจเพราะว่าบานประตูเหล็กยัดค่อนข้างมีการใช้งาน การยัดของประตูให้สุดนั้นจะทำให้หน้าบ้านมีพื้นที่เปิดโล่ง เหมาะสมเป็นพื้นที่หน้าร้านสำหรับทำมาค้าขาย สิ่งเหล่านี้สามารถบ่งบอกเป็นนัยได้ว่าเจ้าประตูเหล็กยัดนั้นถูกสร้างขึ้นเพื่ออาคารตึกแถวในระยะหลังที่ประตูไม้ไม่สามารถตอบโจทย์ชีวิตในเมืองได้ และนี่ก็อาจเป็นเหตุที่ทำให้เจ้าประตูเหล็กยัดบุกเข้ายึดบ้านตึกแถวด้วยเส้นสายเหล็กไปทั้งเมืองไทยนั่นเอง

2.1.2 ลูกกรงเหล็กคัต

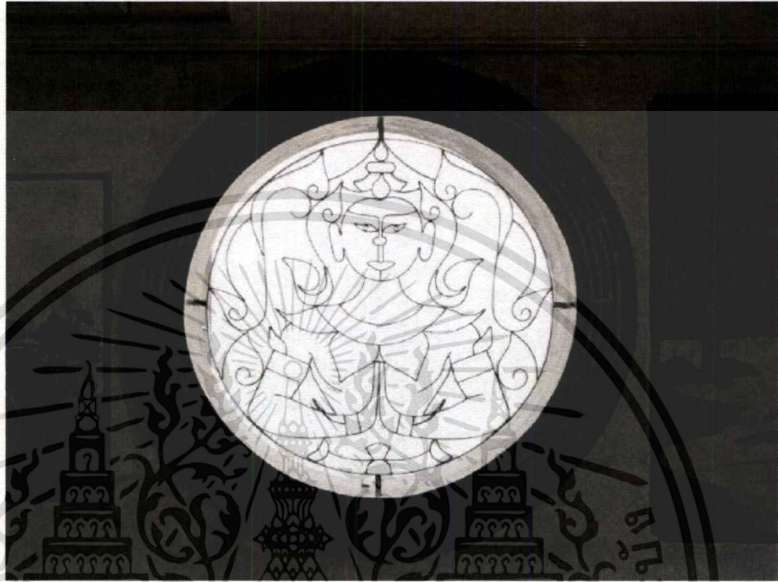
แผงเหล็กคัตคือองค์ประกอบทางสถาปัตยกรรมแบบไทยๆ ในชีวิตประจำวันที่เราคุ้นชินโดยไม่รู้ตัว กล่าวทางความรู้สึกได้ว่าเห็นแผงเหล็กคัตเหล่านี้ที่ไร ก็รู้เลยว่านี่คือบรรยากาศบ้านเรา ในเชิงข้อมูลการเกิดขึ้นของเหล็กคัตที่ห่อหุ้มทั้งประตูและหน้าต่างใน โลกสากลเป็นผลพวงมาจากอิทธิพลของ อินดัสเทรียลดีไซน์ในช่วง ค.ศ. 1950 ที่ลีโอนอร์ของเบาเฮาส์ (Bauhaus) ได้พยายามนำงานเหล็กเส้น ในระบบอุตสาหกรรมมาเป็นส่วนหนึ่งในงานออกแบบผนวกกับเทคนิคการเรียงแพตเทิร์นของ กระเบื้องโมเสกและซีเมนต์บล็อก รวมถึงการเรียงแผ่นไม้ ณ ช่วงเวลานั้นจึงเป็นจุดกำเนิดของเหล็กคัต ที่มีรูปทรงและฟอร์มต่างๆ ที่กลายเป็นเทรนด์ในการออกแบบเรื่อยมา ด้วยแพตเทิร์นที่หลากหลายตาม เทรนด์ของยุคสมัย มีรูปแบบแตกต่างกัน สามารถพิจารณาได้ว่าแผงเหล็กที่เราเห็นนั้นถูกผลิตในยุคใด มีลักษณะสไตล์ใด มีอายุเก่าแก่ไหน และมีคุณค่าอย่างไร

ภาพที่ 2.4 หน้าต่างเหล็กคัตจากอาคารตึกแถว

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ย้อนกลับมาที่ประเทศไทย จุดเริ่มต้นในการใช้งานเหล็กคัตนั้นเริ่มในพุทธสถานหรือวัดเป็นที่แรกๆ เนื่องด้วยสมัยก่อนสิ่งของสำคัญของสำคัญและวัตถุมีราคาต่างๆ มักถูกเก็บไว้ในโบสถ์และวิหาร อันกลายเป็นเป้าหมายที่น่าสนใจของเหล่าหัวขโมยในสมัยนั้น เหล็กคัตถูกกรงจึงถูกนำเข้ามาใช้อุดช่องว่างต่างๆ รวมทั้งประตู เพื่อแก้ปัญหาและป้องกันโจรขโมย

ภาพที่ 2.5 เหล็กคัตจาก โบสถ์ในวัด

และจากวัดคู่ครัวเรือน พวกบ้านต่างๆ ก็เริ่มมีการนำเหล็กคัตเข้ามาใช้กัน เพื่อตอบสนองเรื่องความปลอดภัยของผู้อยู่อาศัย เส้นและพอร์มของลวดลายเหล็กคัตของบ้านเหล่านี้ไม่จำเป็นต้องมีความเป็นไทยมากเท่ากับในวัด ทำให้ลวดลายเหล็กคัตนั้นมีความยืดหยุ่นและมีความหลากหลายมากขึ้น เช่น ลายผืนผ้าสลับพื้นปลา ลายตารางตัดเฉียง ลายหุ่ยสดอกเถาว์ลัย เป็นต้น กระทั่งเหล็กคัตจากบ้านเรือนกระจายสู่ทั่วมุมเมือง และค่านิยมฝังลึกลงในวิถีชีวิตเหล่าคนไทย อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

แบบดีไซน์ของอาคารส่วนมากไม่ได้ถูกคิดให้มีการติดเหล็กคัตในตอนแรก แต่เพิ่มเติมตอนหลังและการมาทีหลังนี้เองที่ทำให้บางอาคารสถานที่ได้เพิ่มเติมฟังก์ชันเซอร์ๆ ด้วยเหล็กคัตไปในตัว เช่น เพิ่มเป็นแผงกันคอมเพรสเซอร์แอร์ เพิ่มขอบเขตของอาคารบริเวณคาดฟ้าดี อยงยอมรับว่าเหล็กคัตที่เติมเข้าไปส่วนมากมักไม่เข้ากับกับอาคารสักเท่าไร และบางครั้งเหล็กคัตก็แย่งความสนใจงานดีไซน์ของบ้านทิ้งหลังไปเลย

ภาพที่ 2.6 เหล็กคัตจากอาคารตึกแถว

การให้คุณค่าของความปลอดภัย คือหัวใจในการก่อตัวของรูปทรงและความซับซ้อนของพื้นที่ในเมืองนั้นๆ การเกิดขึ้นของเหล็กคัตถูกกรงติดตามอาคารที่เราเห็นจนชินตาในบ้านเรานั้น คือการสะท้อนวิธีการให้คุณค่าของความปลอดภัยของคนไทยนั่นเอง แต่กลับย้อนแย้งกับชื่อเสียงของการมีแผงเหล็กคัตที่สำคัญที่สุดก็คือ ‘เรื่องอัคคีภัย’ เพราะว่ามีภัยจากการอยู่อาศัยไม่ได้มีเพียงแค່จากภายนอก บางครั้งก็เกิดจากภายใน ดังนั้นเมื่อมีภัยอันตรายจากเพลิงไหม้ เหล็กคัตเหล่านี้ก็มักจะเป็นอุปสรรคในการหาทางออกจากอาคาร เช่นเดียวกับการหาทางเข้า ซึ่งนี่เป็นเรื่องสำคัญมากๆ ที่ต้องคำนึงถึงเช่นเดียวกัน

2.1.3 เสาโรมัน และรูปปั้นพีเจียะจีน

บ้านหรือตึกที่มีเสาโรมันนี้กระจายตัวอยู่ทั่วประเทศ แม้กระทั่งสถานบันเทิงเรีงราตรี จนเหมือนเป็นเอกลักษณ์ของสถาปัตยกรรมไทยยุคหนึ่งไปแล้ว บ้านหรืออาคารรูปแบบนี้ได้อิทธิพลมาจากศิลปะ ‘ยุคนีโอคลาสสิก’ อธิบายได้จาก คำว่า ‘Neoclassic’ มาจาก ‘Neo’ ที่แปลว่า ‘ใหม่’ ผสมคำว่า ‘Classic’ กลายเป็น ‘คลาสสิกแบบใหม่’ สังเกตสถาปัตยกรรมยุคนี้ได้ด้วยการดูเสาโรมัน หลังคาจั่วสามเหลี่ยม (หรือโดม) เป็นอาคารสมมาตร ดูเรียบๆ คลีนๆ และปูนปั้นประดับตกแต่ง ในทางข้อมูลศิลปะนีโอคลาสสิกเดินทางมาเมืองไทยพร้อมกับช่างชาวตะวันตกที่นั่งเรือมาแสวงโชคในสยาม ช่วงรอยต่อระหว่างรัชกาลที่ 3 และ 4 นั้นเป็นยุคล่าอาณานิคม สถาปัตยกรรมรูปแบบนีโอคลาสสิกจึงเกิดขึ้นในไทยและประเทศเพื่อนบ้านอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

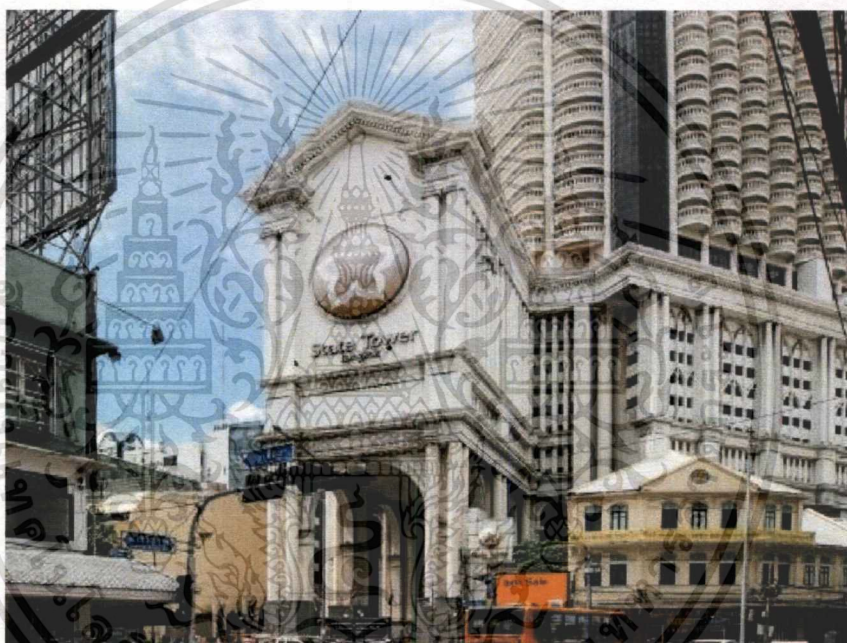
ภาพที่ 2.7 สถาปัตยกรรมแบบนีโอคลาสสิก

สถาปัตยกรรมนีโอคลาสสิกแรกของประเทศไทยคือ พระอภิเนาว์นิเวศน์ หรือ เรือนหลวง ซึ่งรัชกาลที่ 4 โปรดเกล้าฯ ให้สร้างในพระบรมมหาราชวัง สถาปัตยกรรมในไทยจึงเริ่มมีเสาชะร่องแบบตะวันตก จนกลายเป็นรูปแบบสถาปัตยกรรมที่ส่งต่อกันมา กลายเป็นพระที่นั่งอนันตสมาคมในสมัย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใด ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รัชกาลที่ 5 และพระราชวังพญาไทในสมัยรัชกาลที่ 6 รวมถึงอาคารทั้งอีกหลายแห่ง สถาปัตยกรรมราชนิยมเหล่านี้ไม่ได้ทำตามต้นฉบับเป๊ะ แต่มิกซ์แอนด์แมตช์ความเป็นแขกและจีนลงไปด้วยตามกลุ่มคนที่เข้ามาในสยาม จนกลายเป็นเสน่ห์และเอกลักษณ์ของพระราชวังแบบไทยๆ

ต่อมากระแสสถาปัตยกรรมยุคโพสต์โมเดิร์นในโลกสากลได้เข้ามาตอกย้ำสไตล์ความเป็นเสาโรมันในประเทศไทยเพิ่มขึ้นอีกระดับ ด้วยการนำศิลปะยุคนีโอคลาสสิกมาประยุกต์ใช้กับอาคารที่มีการใช้งานที่ทันสมัยขึ้น เช่น ตึกสูงและอาคารสำนักงานทั่วไป โดยเฉพาะศูนย์การค้าอิมรินทร์พลาซ่า (ห้างโซโก้) ซึ่งสร้างในปี 2527 เมื่อตีกรูแบบนีโอคลาสสิกที่ออกแบบโดยอาจารย์รังสรรค์ ต่อสุวรรณ แห่งนี้ขายโครงการได้หมดผล ส่งผลให้เหล่านักลงทุนหยิบเอาเสาโรมันมาเป็นองค์ประกอบของตึกแถวที่ขายกันในช่วงเวลานั้น

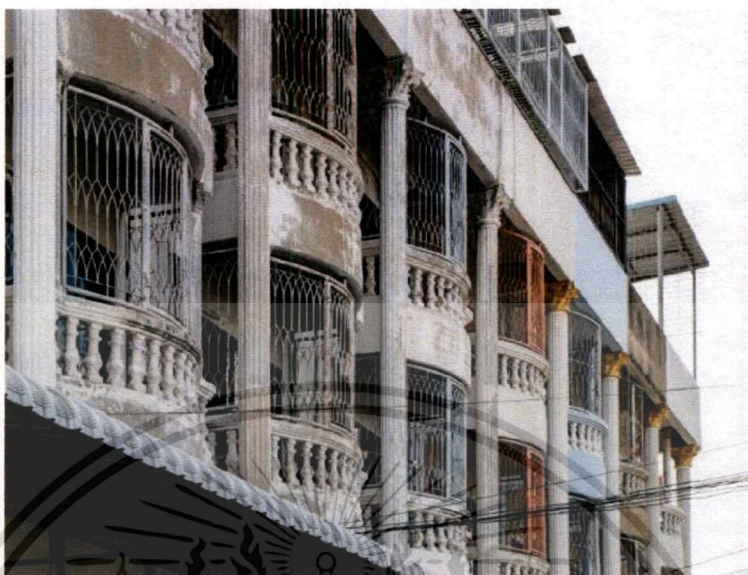

ภาพที่ 2.8 เสาโรมันในตึกจากกรุงเทพมหานคร

ยุคปัจจุบันมรดกเสาโรมันในเมืองไทยที่เห็นได้ชัดเจนก็คือ โครงการบ้านจัดสรร และจากค่านิยมการสร้างตึกสูงด้วยเสารโรมันนำมาสู่อาคารตึกแถวพาณิชย์ซึ่งมักมีเสารโรมันปรากฏเป็นแนวค้ำกันเสาของอาคาร และทำหน้าที่เสมือนแบ่งแนวภูเขาไปในตัว ในขณะที่โลกหมุนเร็วขึ้นทุกวัน เทรนด์งานสถาปัตยกรรมก็หมุนเร็วขึ้นเช่นกัน สำหรับเมืองไทย ยุคหนึ่งเสารโรมันอาจจะมาแรงพอๆ กับละครหลัง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ข่าว ในปัจจุบันก็ยังมีให้เห็นอยู่บ้าง และเชื่อว่าสิ่งเหล่านี้มีเอกลักษณ์ สะท้อนสภาพสังคมและวิถีคิดแบบคนไทยได้เป็นอย่างดี เสน่ห์แบบนี้เองที่มักแฝงไปด้วยความคิดสร้างสรรค์ที่ซุกซ่อนอยู่

ภาพที่ 2.9 เสาโรมันจากสถาปัตยกรรมตึกแถว

จากการประกอบอาชีพหน้าบ้านตึกแถวของผู้คนในสมัยนั้น ส่งผลให้ความเชื่อปีเซีะเป็นที่รู้จักเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ จากเดิมซึ่งมีคนรู้จักน้อยมาก หากใครมีโอกาสไปเยือนประเทศจีนจะพบว่าสัตว์ตัวนี้ได้รับความนิยมมาก โดยเฉพาะในหมู่ผู้ทำมาค้าขาย ศูนย์การค้าขนาดใหญ่ และหน้าผอนการพนัน เพราะเชื่อว่าตั้งไว้เพื่อคุ้มครองพวกเขาเหล่านั้น นอกจากนี้ยังเชื่อกันว่า พิชีว สามารถปกป้องคุ้มภัย ขจัดสิ่งอัปมงคล เมื่อได้ทรัพย์สินเงินทองมาแล้ว การใช้จ่ายจะรั่วไหลออกเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

ภาพที่ 2.10 รูปปั้นปีเซีะ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เรียกได้ว่าเป็นหนึ่งในสิ่งของมงคล ที่ช่วยเสริมดวงจ้ยในบ้านให้สมบูรณ์แบบและเฮง ๆ มากยิ่งขึ้น ดังนั้นการจัดวางตำแหน่งของปีเซียะจึงเป็นเรื่องสำคัญ โดยทั่วไปคนไทยนิยมนำมาวางไว้หน้าบ้าน โดยวางปีเซียะให้เป็นผู้ตัวผู้-ตัวเมีย โดยหันหน้าออกไปทางประตูหน้าบ้านหรือหน้าร้าน วางให้กันชนกัน ซึ่งปีเซียะตัวเมียจะก้าวเท้าขวาก็ให้วางทางด้านขวา และปีเซียะตัวผู้จะก้าวเท้าซ้ายก็ให้วางทางด้านซ้าย เป็นต้น

จากข้างต้น ผลงานชุดนี้หยิบยกวัตถุทางสถาปัตยกรรมข้างต้น ด้วยมุมมองที่ว่าตึกแถวเปรียบเหมือนฟองน้ำที่สามารถซึมซับอะไรเข้าไปได้ง่ายทำให้เป็นประเภทของอาคารที่ปรับปรุงได้ง่ายเพื่อตั้งคำถามเกี่ยวกับสถาปัตยกรรมรอบตัว รูปร่าง รูปทรงของวัตถุที่เฉาะเจาะจงต่อการใช้สอยตอบสนองฟังก์ชันบางอย่าง สร้างผลงานร่วมกับวัสดุผ้าแก้วโปร่งแสงหลากสีส่น ผ่านความปราณีตจากการเย็บผ้าแบบผู้หญิง สื่อสารสร้างจินตนาการความหมายที่แตกต่างในกับผู้ชมผลงาน

โดยมีกระบวนการสร้างสรรค์งานศิลปะตามรูปแบบได้ดังนี้

- ศิลปะการจัดวาง (Installation Art)
- Soft Sculpture
- Fabric Art
- Lighting sculpture

2.2 รูปแบบศิลปะและศิลป์ที่มีอิทธิพลในการสร้างสรรค์ผลงาน

ผลงานชุดนี้นำเสนอศิลปะในลักษณะ installation ภายใต้นิวทิกการเปลี่ยนผ่านทางสังคมที่มีอิทธิพลต่อสิ่งแวดล้อม และการดำเนินชีวิตของผู้คนในสังคมเมือง โดยการสร้างรูปทรงจากผ้า ด้วยวิธีการเย็บผ้า ร่วมกับการใช้ป้ายไฟตัวอักษร เพื่อเพิ่มเติมการเล่าเรื่องของผลงาน และสร้างบรรยากาศรวมทั้งอารมณ์และจินตนาการ เพื่อให้เกิดผลกระทบกับความรู้สึกตามประสบการณ์ของผู้ชม โดยมีผลงานและศิลป์ที่มีอิทธิพล ดังนี้

ศรันย์ เย็นปัญญา (Saran Yen-Panya)

เขามีผลงานอันโดดเด่นในการออกแบบเฟอร์นิเจอร์ในสไตล์ Conceptual Design ที่แปลกแหวกแนวไม่ซ้ำใคร จนถูกนำไปลงในนิตยสารและเว็บไซต์ทางดีไซน์ชั้นนำของโลกมากมาย แต่เขา

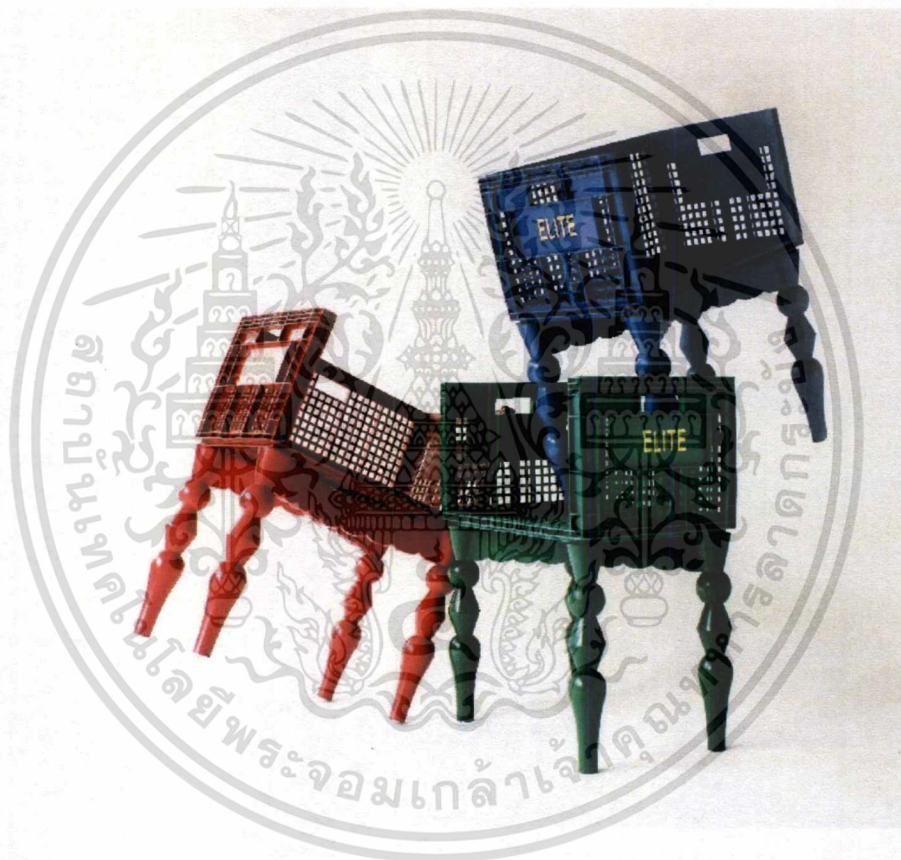
ไม่จำกัดขอบเขตอยู่แค่ในงานออกแบบเฟอร์นิเจอร์เพียงอย่างเดียว หากทำงานหลายแขนงไม่ว่าจะเป็นงาน ออกแบบภายใน งานออกแบบลายผ้า สิ่งทอ งานกราฟิกดีไซน์ จนถึงงานศิลปะร่วมสมัยด้าน story teller

ในผลงานที่ชื่อ “cheap as elites” เขาเริ่มต้นแนวคิดจากสิ่งรอบตัวเขา บ้านของเขามีร้านขายของชำเยอะ พอคิดถึงช่วงที่มีข่าวสารเกี่ยวกับการเมืองทำให้เขาเริ่มสนใจ คล้ายกับเปรียบเทียบค่านิยมของการเมืองที่มี ความหลากหลายในรสนิยมเกี่ยวกับการเมือง ที่มีทั้งดีและไม่ดี จึงเป็นจุดเริ่มต้นในการนำของที่มีตามร้านของชำ ประมาณว่าเป็นของโหล รสนิยมไม่ดี นำมาแลกค่าเปลี่ยนบริบทของสิ่งเหล่านั้นให้มีความตรงกันข้าม ให้เป็นของที่มีรสนิยมดี เช่น เอมาค้อกับขาเก้าอี้หลุยส์ ขาเก้าอี้แบบนี้โอบาไร้ก มาจัดการลดทอน รูปทรงให้มันอยู่ด้วยกันได้ วิธีการจัดการงานของเขาคือนำตะกร้ามาตัดให้เป็นรูปทรงตามที่เขาต้องการ ใช้วิธีหาสีตะกร้าให้ตรงกับความต้องการแทนการทำสีใหม่ โดยทาสีขาเก้าอี้ให้ตรงกับตะกร้า เก้าอี้ประกอบไปด้วยวัตถุพลาสติกที่ใช้ในครัวเรือนทั่วไปซึ่งเป็นที่เก็บของและตะกร้าซักผ้า นำมาเป็นที่นั่ง (หลังฐานและแขน) ส่วนล่างของเก้าอี้เป็นเก้าอี้ที่ทำมาจากไม้แบบสำเร็จรูปที่เรียบง่าย

ภาพที่ 2.11 ผลงานของ ศรันย์ เย็นปัญญา “cheap as elites”

การรวมวัตถุในครัวเรือนที่ผลิตจากพลาสติกราคาถูกและการติดตั้งชิ้นส่วนพลาสติกแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนและถามถึงสิ่งที่สังคมปลูกฝังสร้างขึ้นมาจริงๆ เป็นการวิจารณ์เกี่ยวกับช่องว่างระหว่างคนร่ำรวยและคนจนรสนิยมที่ดีไม่ดีและลำดับชั้นทางสังคมในสังคมยุคใหม่ ซึ่งเก้าอี้เป็นวัตถุที่สมบูรณ์แบบทั้ง ในด้านฟังก์ชันและการสื่อสาร การใช้วัตถุที่แตกต่างกันสร้างความขัดแย้งระหว่างองค์ประกอบที่ร่ำรวยและคลาสสิกเช่นเก้าอี้ Louis เก้าอี้ออตโตมัต หรือรูปแบบของ William Morris โดยมีองค์ประกอบที่มีรสนิยมต่ำปะทะกับความคลาสสิกมีรสนิยมดีได้อย่างลงตัว เล่าถึงสังคมอุดมคติที่คนรวยและยากจนผสมผสานกันอย่างเฉียบขาด

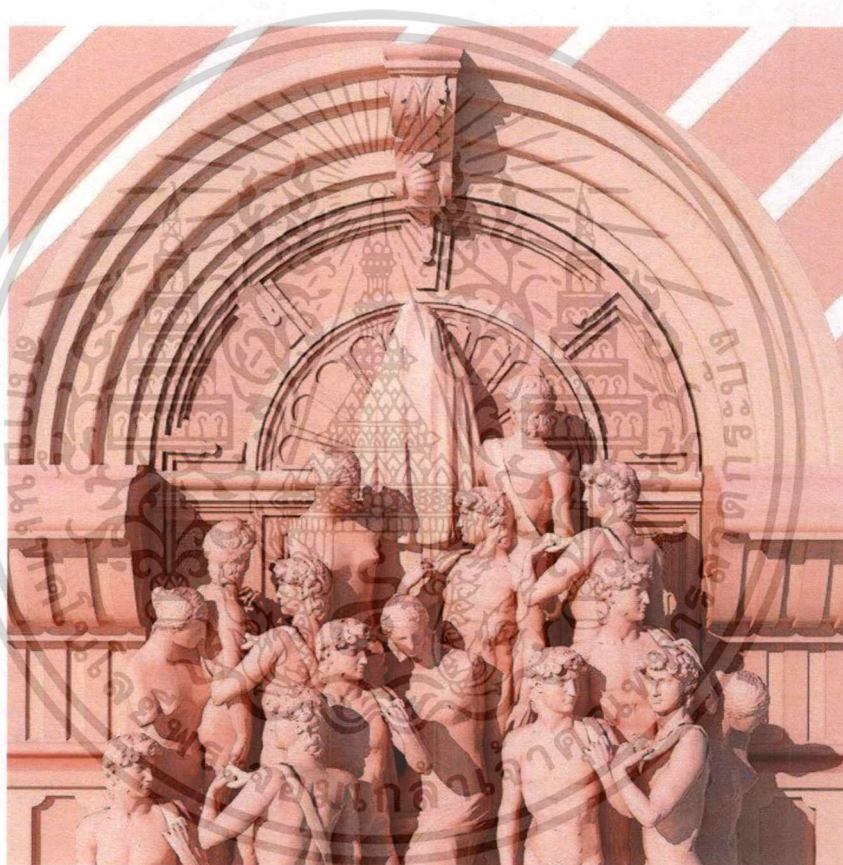

ภาพที่ 2.12 ผลงานของ ศรันย์ เข็นปัญญา “cheap as elites”

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ลีซอล (LEE SOL)

หลังจากเขาจบการปริญญาตรีสาขาออกแบบภายในของมหาวิทยาลัย Hansung เขาก็อยู่ในระหว่างการ ทำผลงานที่จะแสดงออกถึงโลก visual ของเขาเอง ในปี 2014 เขาก็เริ่มงานโปรเจกชื่อ Venus Mansion ที่เขา ได้สร้างฉากแบบเหนือจริง ผสมผสานกับความโบราณและศิลปะเรเนซองส์ และ ลวดลายของวัฒนธรรม modern ประติมากรรมและสถาปัตยกรรมคลาสสิกได้ถูกนำมาทำใหม่ให้เป็น ภาพลวงตาเหนือจริง แนวงานของเขานั้นน่าสนใจในด้านความมีชีวิตชีวา การเรนเดอร์3Dของเขาใน โทนฟ้าโทนชมพูนั้นมีความน่า ดึงดูด ดึงให้คนดูตกไปอยู่ใน โลกที่แสนจะเสน่ห์ แต่ท้ายที่สุดมันก็ถูก จำกัดให้อยู่ในรูปแบบของ2Dใน Instagramของเขา

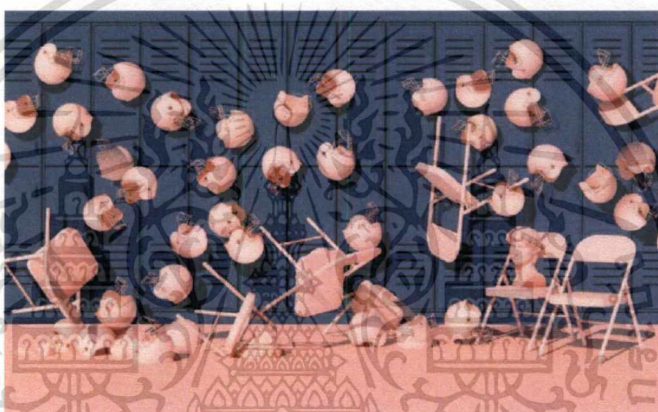
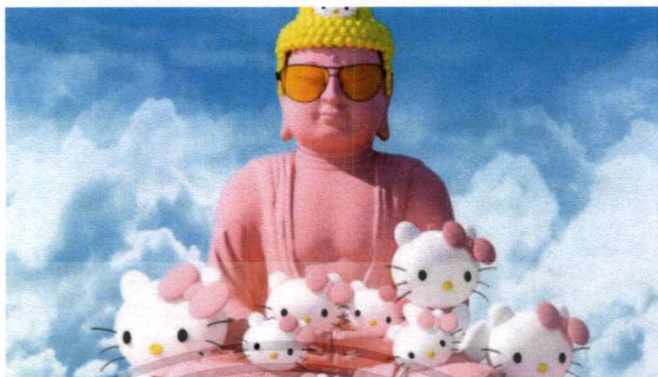

ภาพที่ 2.13 ผลงานของ Lee Sol “venus Mansion”

ผลงานของ Lee Sol มีกลิ่นอายที่ลึกลับ ผลงานรูปพระพุทธรูปสีชมพูล้อมรอบด้วย hello kitty รูปห้องล็อกเกอร์สีม่วง สีชมพู เต็มไปด้วย หมวกฟุตบอลลอยไปลอยมา ทำให้เราต้องสงสัยว่าสิ่งเหล่านี้ ถูกผูกมารวมกันได้ยังไง และรูปพวกนี้มันมีความหมายว่ายังไงกันแน่ ดูเหมือนว่าเขาจะชอบความ

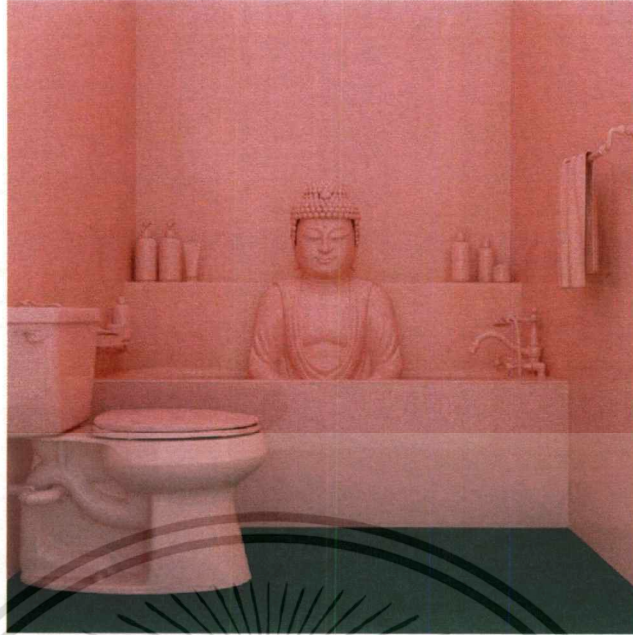
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

คำถามเพราะเขาไม่ค่อยเปิดเผยเนื้อหาบริบทอะไรของงานชิ้นนั้น และไม่ใส่คำอธิบายงาน หรือใส่คำอะไรที่สื่อตัวตนในผลงานนี้เลย

ภาพที่ 2.14 ผลงานของ Lee Sol “venus Mansion”

ผลงาน “venus mansion” ได้รับแรงบันดาลใจจากตอนที่เขาเป็นนักออกแบบภายใน จากการทำงานออกแบบภายในนั้นมันมีข้อจำกัดหลายอย่าง เช่น การทำงานกับพื้นที่ที่มีข้อจำกัด เขาต้องการแสดงตัวตนที่มีอิสระมากขึ้น ที่มาชื่อผลงานไม่ได้มีที่มาจากอะไรเป็นพิเศษ แรงบันดาลใจมันมาจากหลายๆอย่างในชีวิตประจำวันของเขา เช่น ฟังเพลง ดูงาน สถาปัตยกรรมที่ทำให้เขาหนักถึงเรื่องที่ลืมไปแล้วหรือนึกถึงความทรงจำเก่าๆ นั่นเอง

ภาพที่ 2.15 ผลงานของ Lee Sol “venus Mansion”

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Choi Jeong Hwa

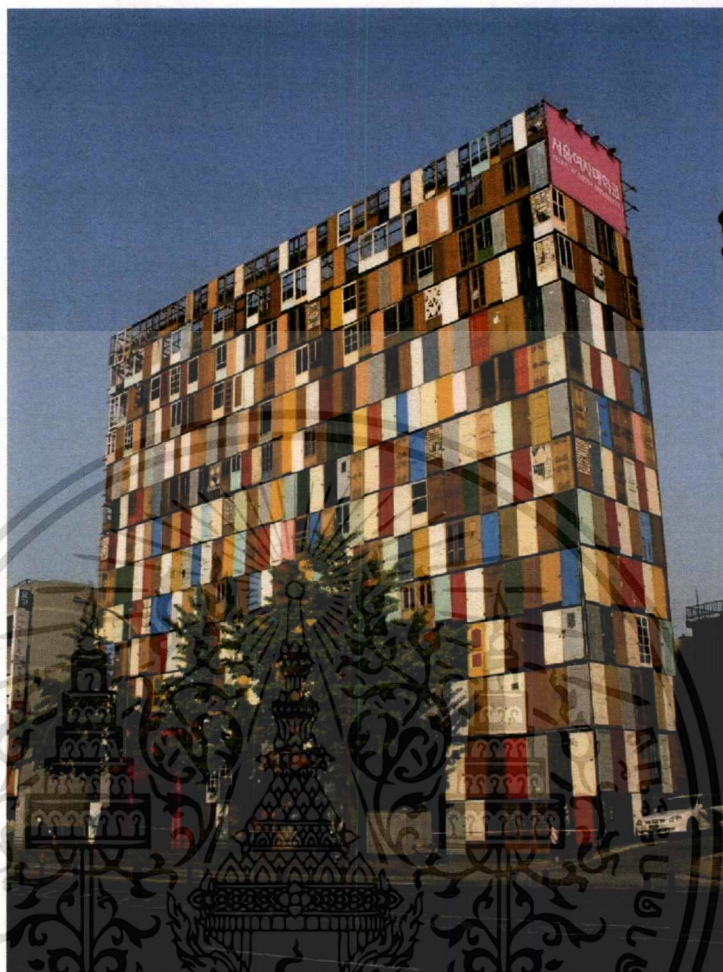
ผลงาน “1000 doors” ผลงาน installation ในรูปแบบกึ่งสถาปัตยกรรม ศิลปินใช้พื้นที่ติดตั้งงานเป็นส่วนหนึ่งของผลงาน ทำให้งานมีส่วนร่วมกับผู้ชม ด้วยขนาดของตัวงานที่มีขนาดใหญ่ ส่งผลให้งานของเขามีแรงปะทะกับผู้ชมอย่างมาก

ประติมากรรม 1,000 ชิ้น เพียงพอสำหรับเขาในการสร้างผลงาน และใช้มันแทนที่ช่องว่างเพื่อสร้างเอกลักษณ์ ประติมากรรม 1,000 ชิ้น รวมกันเป็นขนาดมหึมาสร้างเรื่องราวได้ด้วยตัวของมันเอง และสร้างความรู้สึกมีส่วนร่วมกับการงานกับผู้พบเห็นได้อย่างดี มวลประติมากรรมที่เหมือนโคมฉายขนาดใหญ่ เมื่อมองจากระยะไกล สร้างความดึงดูดเมื่อพบเห็นอย่างชัดเจน

ภาพที่ 2.16 ผลงานของ Choi Jeong Hwa “1000 doors”

ศิลปินเล่าถึงจุดเริ่มต้นของผลงานว่า ช่วงที่เขาทำงานไม่ออกจนท้อใจ ไม่สามารถเป็นศิลปินที่ดีได้ จึงออกไปเดินเล่นตามถนน ผ่านตรอกซอกซอย จนไปสิ้นสุดที่กองขยะ และเขตก่อสร้าง สิ่งที่อยู่ตรงหน้าทำให้เขาเกิดไอเดีย และตระหนักได้ว่าบางครั้ง “คนธรรมดา” ซึ่งมีความคิดไม่ซับซ้อน สามารถสร้างงานศิลปะได้ดีกว่าคนที่ เป็น “ศิลปิน” เสียอีก ดังนั้นเขาเปลี่ยนความคิดให้ตัวเองเป็นคนธรรมดา เพื่อสร้างศิลปะจากสิ่งที่เห็น และเขาสร้างศึก 1,000 ประตู เป็นอาคารสูงสุดประหลาด ผลงานที่แสดงความรู้สึกจากสิ่งเรียบง่าย ไม่ต้องซับซ้อน ไม่ต้องหวือหวา แต่เป็นอะไรที่ไม่ธรรมดา

ภาพที่ 2.17 ผลงานของ Choi Jeong Hwa “1000 doors”

ดักก์ลาส คูฟแลนด์ (Douglas Coupland)

ผลงานของเขาเกี่ยวข้องกับ การสำรวจปัญหาต่างๆ ของสังคม เช่น การสร้างอัตลักษณ์ ไปจนถึงวัฒนธรรม POP และเทคโนโลยีผ่านวัสดุหลากหลายชนิด ตั้งแต่ชิ้นส่วนเลโก้ไปจนถึงวัสดุสำเร็จรูป Found object โดยการรวบรวมข้อมูลวัฒนธรรมในมุมมองของเขาเองลงในงานตนเอง ผลงานโดยส่วนมากของเขามักอัปเดตค่านิยมเพื่อสร้างความหมายใหม่ ๆ ในผลงานของเขา

ผลงานที่ชื่อ “Tokyo Harbour” ในปี ค.ศ. 2000 ศิลปินได้ไปร้านสะดวกซื้อในโตเกียว เพื่อที่จะไปซื้อผลิตภัณฑ์ทำความสะอาดบ้าน ศิลปินชื่นชอบขวดที่มีสีสันสดใส ลายกราฟฟิคยี่ห้อที่

เป็นตัวหนา นี่เป็นแรงบันดาลใจให้ศิลปินชาวเดนมาร์กนี้ไปจัดการเพื่อสร้างเป็นงาน เขาซื้อขวดผลิตภัณฑ์จำนวนมากนำกลับไปทิ้งที่โรงแรมแถวหน้าใน เขตทั้งลงซึก โครกเพื่อให้ท่อน้ำทิ้ง น้ำยาที่อยู่ในขวดไปที่โตเกียว จึงเป็นที่มาของชื่องานนี้

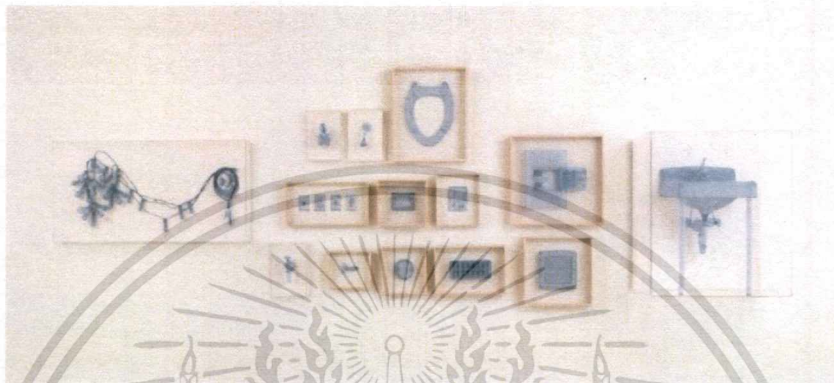

ภาพที่ 2.18 ผลงานของ Douglas Coupland “Tokyo Harbour”

ผลงานชิ้นนี้ถูกดึงดูดด้วยการจัดวาง และสีสันของกราฟิกตัวหนา ซึ่งตัวอักษรนั้นคนหลายคนอาจอ่านไม่ออกแต่แต่ ผู้ชมสามารถสนุกกับมัน ได้เพราะรหัสของตัวอักษร ที่ถูกเรียงมาในรูปแบบลักษณะของมัน มีการเน้น ประอบกับสีสันที่สวยงามเพื่อดึงดูดผู้บริโภคร ทำให้สามารถชื่นชมคุณภาพโครงสร้างของภาษาะได้มากขึ้น ผลงานชิ้นนี้แสดงความเป็น POP ได้อย่างชัดเจนเพราะศิลปินเลือกใช้ขวดจำนวนมากมาสร้างเป็นงานที่มีแรงปะทะกับผู้ชม ส่งผลถึงแนวคิดเรื่องค่านิยมของผู้บริโภคเพราะเกี่ยวข้องกับเรื่องระบบ อุตสาหกรรมของสังคมสมัยนั้นด้วยเช่นกัน

โด โฮ ซู (Do Ho Suh)

ศิลปินชาวเกาหลี กล่าวได้ว่าเขาคือปรมาจารย์ด้านการจัดการพื้นที่พิเศษทางศิลปะ งานของเขาตั้งคำถามผู้ชมถึงอัตลักษณ์ ตำแหน่งพื้นที่ของแต่ละคนว่า เป็นใคร มีจุดยืนบนโลกนี้มากน้อยแค่ไหน เขาจบการศึกษาด้านศิลปะจาก The Rhode Island School of Design และปริญญาโทด้านประติมากรรมจากมหาวิทยาลัย Yale แนวคิดที่ซ่อนในตัวของเขามักจะกระตุกต่อมคิดเราได้เสมอ

ภาพที่ 2.19 ผลงานของ Do Ho Suh “Apartment A, 348 West 22nd Street, New York, 10011”

เขาสนใจในการสร้างสื่อศิลปะที่หลากหลาย ผลงานของเขาเป็นงานประติมากรรมที่มีโครงสร้างซับซ้อนและต่อต้านความคิดแบบเดิมด้วยขนาดใหญ่ ดึงความสนใจของผู้ชมจากการแสดงออกทางกายภาพในผลงานของตนเอง ผลงานที่สร้างชื่อเสียงคือการนำพิมพ์เขียวทางสถาปัตยกรรมและผลิตภัณฑ์มาสร้างจำลองเป็นขนาดจริง โดยใช้ลวดสแตนเลสและผ้าเส้นใยหลากสี

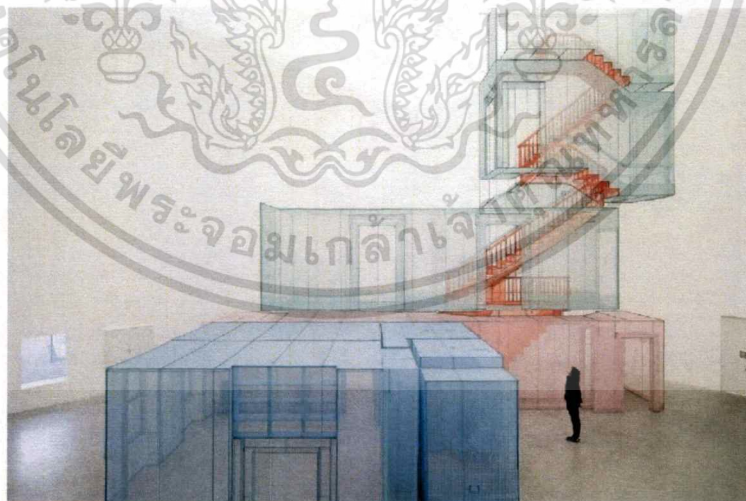
ภาพที่ 2.20 ผลงานของ Do Ho Suh “Home within Home”

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

มุมมองต่อสิ่งแวดล้อมใกล้ตัวโดยกล่าวถึงสิ่งของ โครงสร้างอาคาร รูปแบบทางสถาปัตยกรรม ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมการดำเนินชีวิต การนำสิ่งเหล่านี้มาสร้างใหม่โดยอ้างอิงความแฟนตาซี เปลี่ยนวัตถุธรรมดาให้เกิดเรื่องราวใหม่ การเลือกใช้วัสดุที่ความโปร่งแสง นำมาทับซ้อนสร้างรายละเอียดของวัสดุที่ทำให้เกิดมิติและมุมมองใหม่ที่น่าสนใจ รวมถึงเทคนิคที่ซับซ้อนที่ทำให้เกิดความรู้สึกแปลกแต่มีความสอดคล้องกับวัตถุที่นำมาจัดแสดง

ภาพที่ 2.21 ผลงานของ Do Ho Suh “reflection”

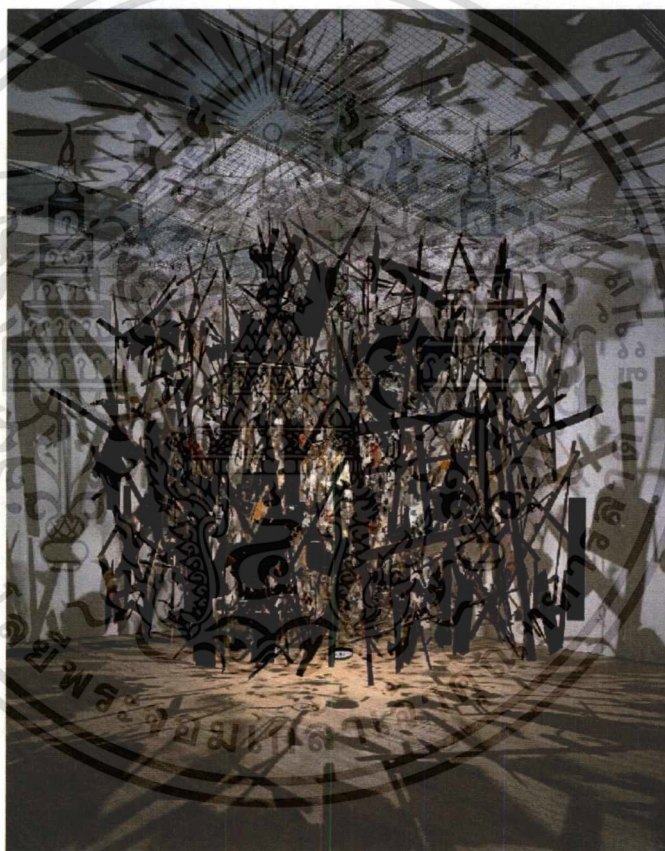
ภาพที่ 2.22 ผลงานของ Do Ho Suh “New York City Apartment”

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

คาเนเลีย พาร์คเกอร์ (Cornelia Parker)

ศิลปินชาวอังกฤษ เธอเป็นที่รู้จักอย่างดีสำหรับศิลปินที่สร้างผลงานศิลปะการติดตั้งรูปแบบ site specific ที่มีขนาดใหญ่ เธอสร้างผลงาน โดยใช้แนวคิดเกี่ยวกับความรุนแรงที่อยู่รอบตัวเราจาก เหตุการณ์ต่างๆ ในโลก และยังรวมถึงความรุนแรงในเชิงกระบวนการสร้างสรรค์ เพื่อสร้างการปะทะ ทางความรู้สึก ความผูกพันที่เปราะบางของการดำรงอยู่และการเปลี่ยนแปลงของวัตถุ

ผลงานของเธอเสนอแนวคิดการจำลองภาพจำที่สร้างความรู้สึกละเอียดใหม่ การเชื่อมต่อระหว่าง งานกับโลกของวิทยาศาสตร์และอวกาศ สร้างความรู้สึกขัดแย้งที่ผิดปกติ และศิลปินติดตั้งแสงให้เกิด เงามกระทบผลงานขนาดใหญ่บนผนังเพื่อสนับสนุนผลงานอย่างมีพลัง

ภาพที่ 2.23 ผลงานของ Cornelia Parker “Cold Dark Matter : An Explored View”

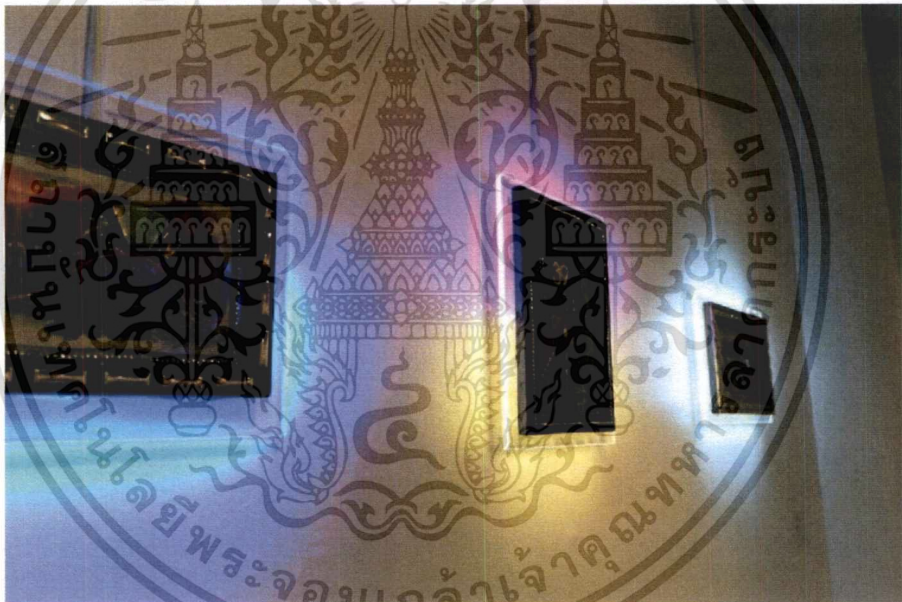
บทที่ 3

การสร้างสรรค์

3.1 การสร้างสรรค์ผลงานในอดีต

3.1.1 ผลงานในช่วงปี พ.ศ. 2560

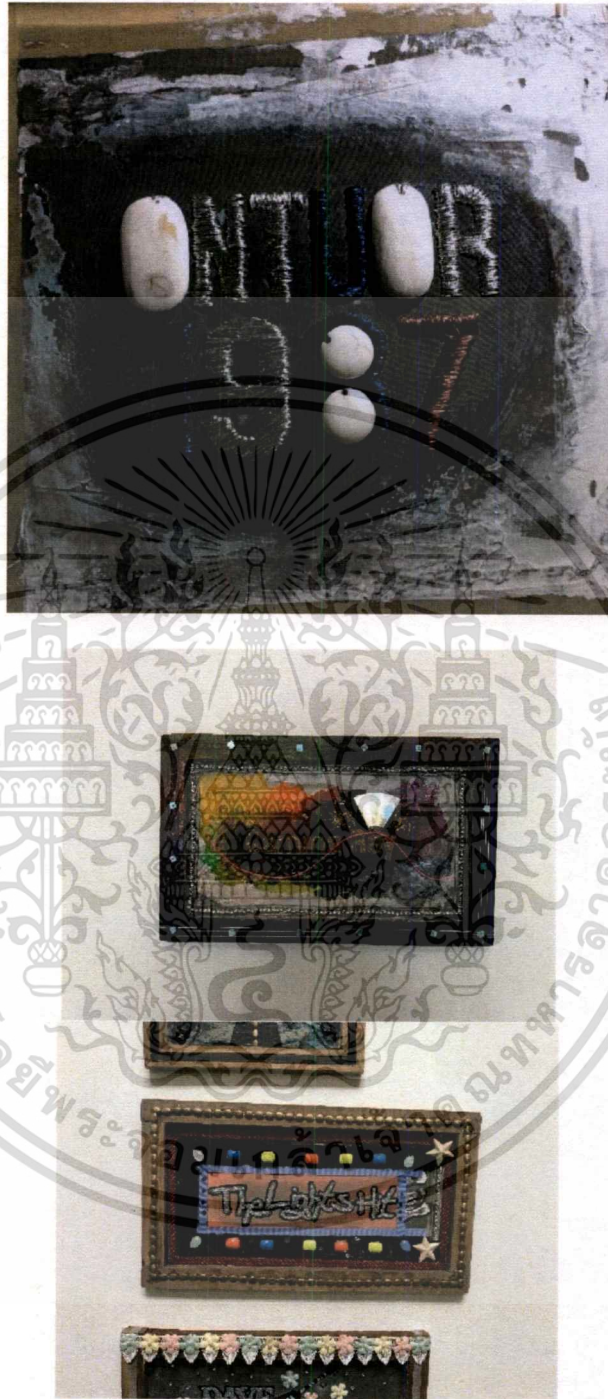
ผลงานที่ชื่อ “Daddy Series” ข้าพเจ้าเสนอความทรงจำของเวลาผ่านบล็อกสกรีน เรื่องราวผ่านตัวอักษรบนบล็อกสกรีนสามารถบันทึกเหตุการณ์ทางสังคมอย่างคร่าว ๆ ได้หลากหลาย เช่น กระแสคำนิยมทางแฟชั่น นักร้องวงดังที่ได้รับความนิยมในแต่ละช่วงเวลา คอนเสิร์ตของศิลปินดัง และสถานที่ต่าง ๆ ที่ผู้คนในช่วงหนึ่งนิยม

ภาพที่ 3.1 ผลงานที่ชื่อ “Daddy Series”

กระบวนการทำงานสร้างผลงานประติมากรรมจากวัตถุ ready made ข้าพเจ้านำบล็อกสกรีนเก่าเก็บจากที่บ้าน มาเปลี่ยนบล็อกสกรีนไปจากเดิมด้วยการ เช็กป๊ัก นำของตกแต่งมาประดับ เป็นต้น ติดตั้งกรอบอะคริลิกใสเพื่อเพิ่มหมายและสร้างคุณค่าให้กับบล็อกสกรีน และใช้แสงไฟเพื่อสร้าง

บรรยากาศที่แตกต่างกันของเรื่องราวในบล็อกสกรีนแต่ละชิ้น นำไปสู่จินตนาการร่วมกับความทรงจำส่วนตัวของผู้ชม

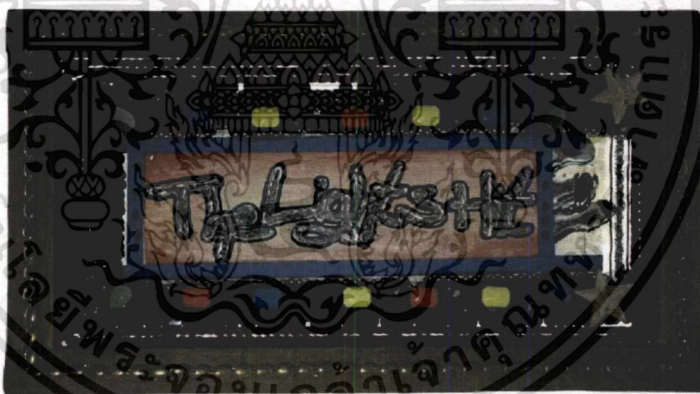
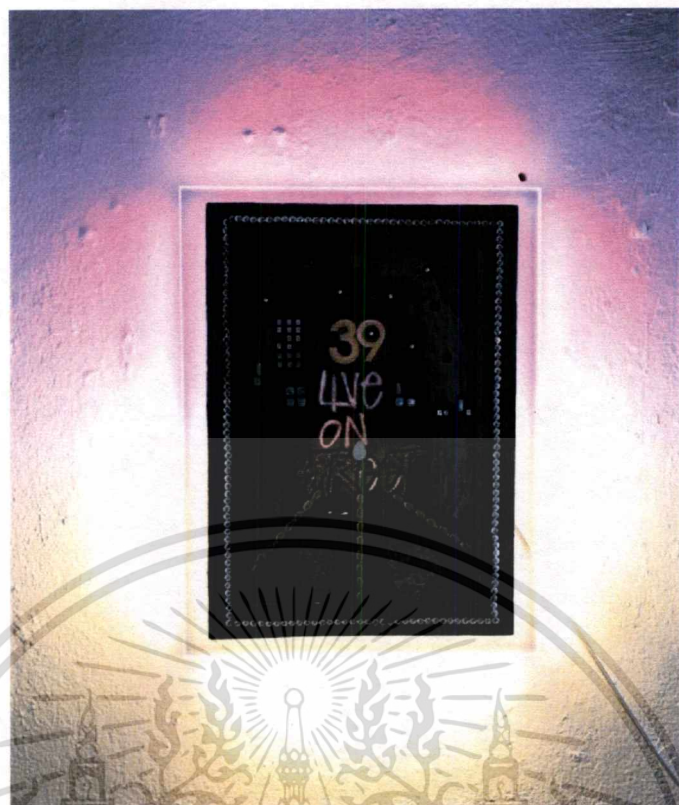
ภาพที่ 3.2 การบวนการทำงานผลงาน “Daddy Series”

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 3.3 ผลงานที่ชื่อ “Daddy Series”

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

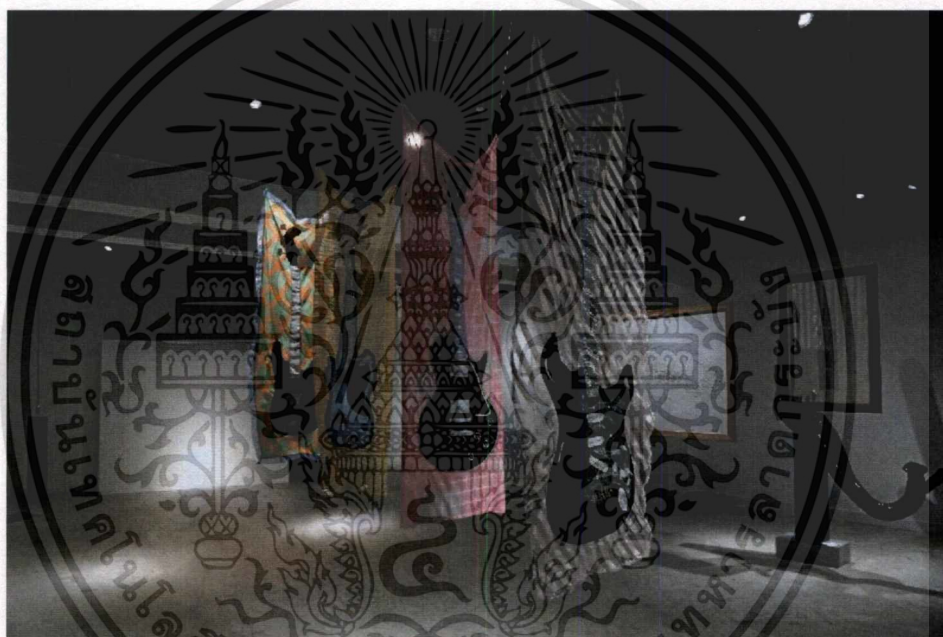
ภาพที่ 3.4 ผลงานที่ชื่อ “Daddy Series”

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.1.2 ผลงานในช่วงปี พ.ศ. 2561

ผลงานที่ชื่อ “Hey Joe” ข้าพเจ้านำเสนอเรื่องราวโรแมนติกระหว่างพ่อกับลูก จากเรื่องเล่าส่วนตัว(Small Narrative) ความผูกพันและความทรงจำของลูกที่มีต่อพ่อ ผู้ผลงานประติมากรรมผ้า ด้วยวิธีการปักเย็บอย่างผู้หญิง แสดงออกทางสีสันทันและลวดลายที่หลากหลายของผ้า

ข้าพเจ้าเลือกแบบวัตถุที่นำมาปักเย็บเป็นผลงานจากความชอบ และประสบการณ์ชีวิตส่วนตัวของพ่อ ผ่านการสอบถามข้อมูลจากพ่อรวมทั้งสิ่งของหรือเหตุการณ์ที่เป็นความทรงจำของพ่อจากรูปถ่าย เช่น กีตาร์ นิตยสารคนตรี หนังสือกราฟฟิกเล่มหนา โต๊ะทำงาน เครื่องคอมพิวเตอร์ รถยนต์ ตามความชอบของพ่อ เป็นต้น

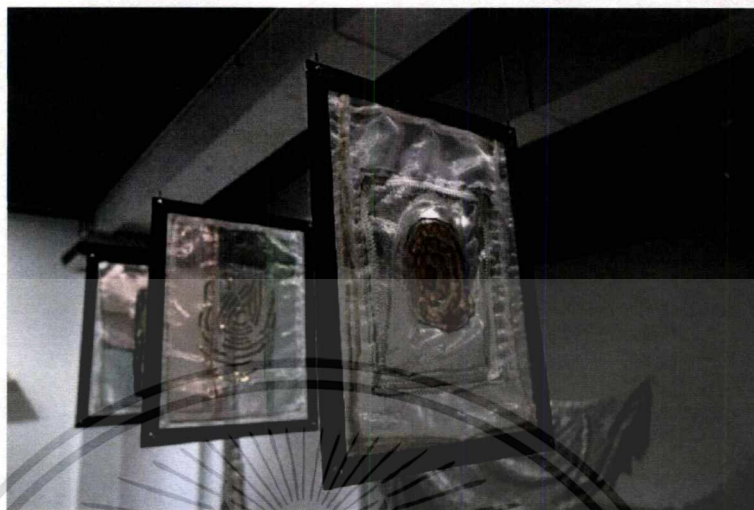

ภาพที่ 3.5 ผลงานที่ชื่อ “Hey Joe”

ข้าพเจ้าติดตั้งผลงานด้วยการแขวนลอย เพื่อให้ผู้ชมสามารถเห็นรายละเอียดของผลงานได้รอบด้าน และสร้างแรงปะทะต่อผู้ชมด้วยชิ้นงานจำนวน 20 ชิ้น เพื่อรวมกันเป็นหนึ่งผลงาน และตั้งชื่อผลงานจากเพลงโปรดของพ่อ สร้างความสอดคล้องให้กับผลงาน

ผลงานที่ชื่อ “Repeate” ข้าพเจ้านำความหมายการทำซ้ำจากบล็อกสกรีน แสดงความเป็นอัตลักษณ์ที่แตกต่างกัน เสนอผ่านลายนิ้วมือ ความเป็นตัวตนที่แตกต่างกัน เปรียบเทียบความหมายของ

สัญลักษณ์บาร์โค้ดในโลกอุตสาหกรรม กับสัญลักษณ์ทาง DNA ของมนุษย์ ด้วยกระบวนการทำลง
 ราวส์คูลี่ที่แสดงถึงการซ้ำ

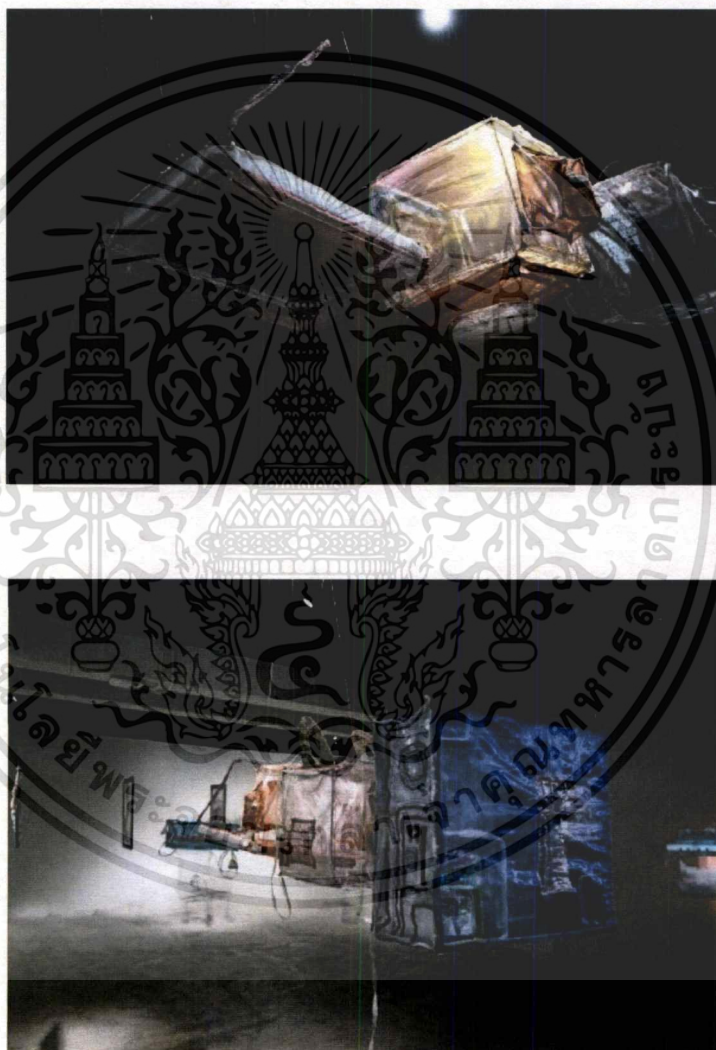

ภาพที่ 3.6 ผลงานที่ชื่อ “repeat”

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ผลงานที่ชื่อ “Cerelon 2000” ข้าพเจ้าเลือกอุปกรณ์คอมพิวเตอร์ตั้งโต๊ะทำงานของพ่อในอดีต เมื่อข้าพเจ้ายังเป็นเด็ก จากความสนใจทางรูปทรง การสังเกตถึงอุปกรณ์เหล่านี้ที่แตกต่างจากรูปแบบในปัจจุบัน เสนอมุมมองการเปลี่ยนแปลงของวัตถุจากความทรงจำ

การเริ่มต้นของค่านิยมต่าง ๆ ของผู้คนในอดีตที่แสดงออกทางด้านแฟชั่น การแต่งกาย การใช้เทคโนโลยีใหม่ ๆ ผลงานชุดนี้กล่าวย้อนไปยังช่วงเวลา 20 ปีที่แล้ว และมองเห็นการพัฒนาแบบส่งต่อ ค่านิยมเป็นวัฒนธรรมเลื่อนไหลตามกาลเวลา มาจนถึงปัจจุบัน ทุกอย่างย่อมมีจุดเริ่มต้นและทำซ้ำโดยการพัฒนาอย่างซ้ำ ๆ เสมอมา

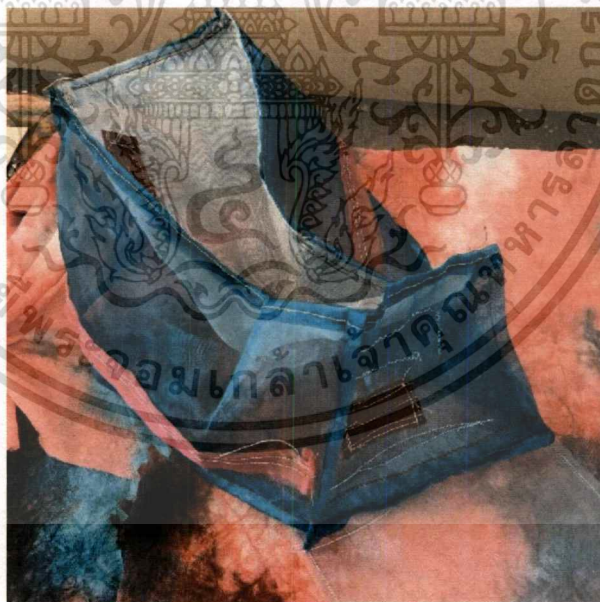

ภาพที่ 3.7 ผลงานที่ชื่อ “Cerelon 2000”

สร้างสรรค์ผลงานโดยการนำแท่งอะคริลิกมาทำโครงสร้างเป็นต้นแบบของอุปกรณ์คอมพิวเตอร์ และนำมาหุ้มด้วยผ้าโปร่งแสงหลากสี และเย็บผ้าส่วนที่เป็นรายละเอียดของอุปกรณ์นั้น มาประกอบกับการใช้ไฟเพื่อเพิ่มมิติการทับซ้อนของผ้าที่ซ้อนกัน รวมทั้งนำชิ้นส่วนของผ้าบล็อก สกรีนมาเย็บประกอบกับผ้าโปร่งแสงด้วยเช่นกัน

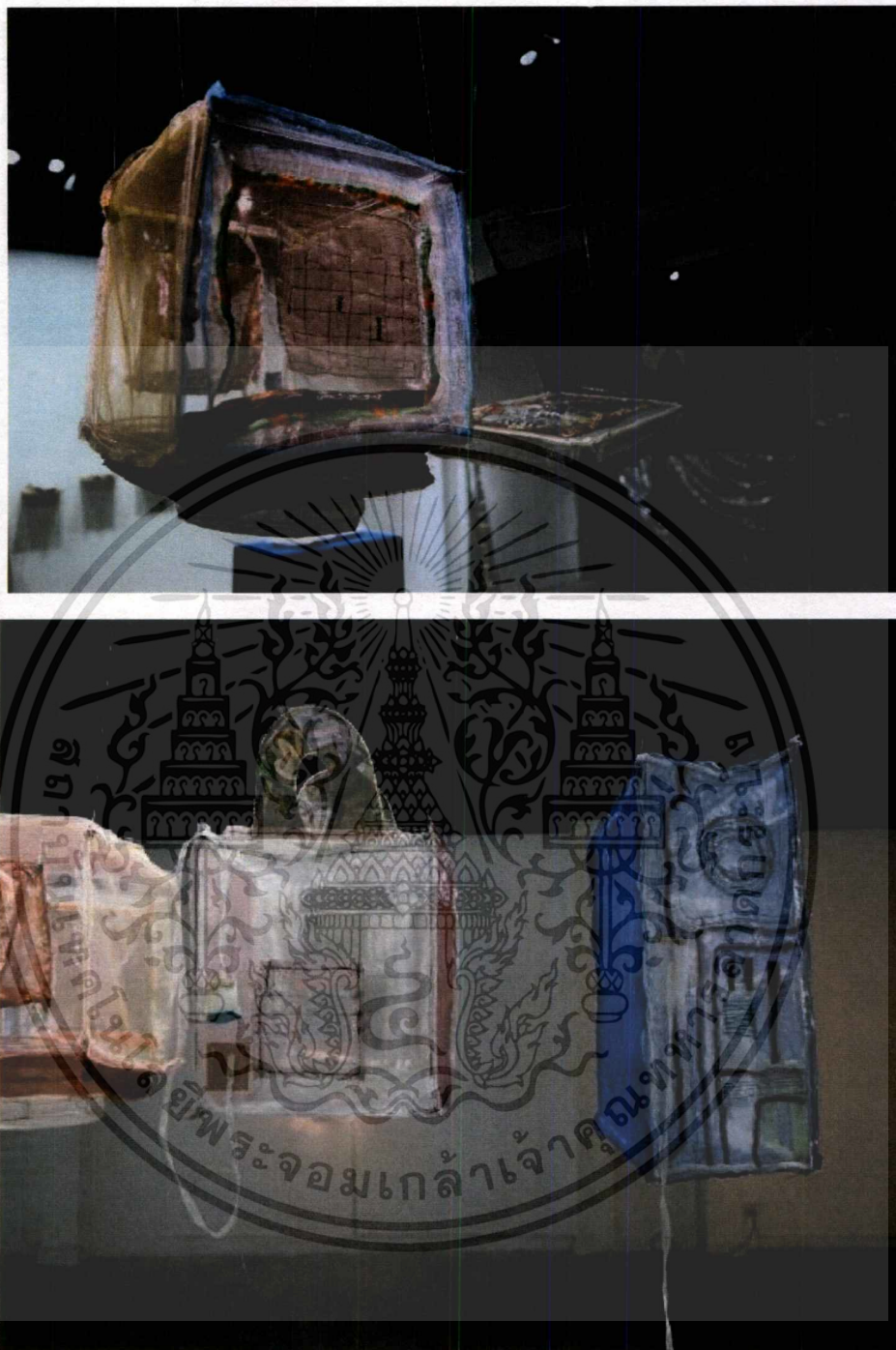

ภาพที่ 3.8 บล็อกสกรีนที่นำมาใช้ในผลงาน

ภาพที่ 3.9 การเย็บประกอบเป็นรูปร่างก่อนนำไปสวมกับโครงอะคริลิก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 3.10 ผลงานที่ชื่อ “Cerelon 2000”

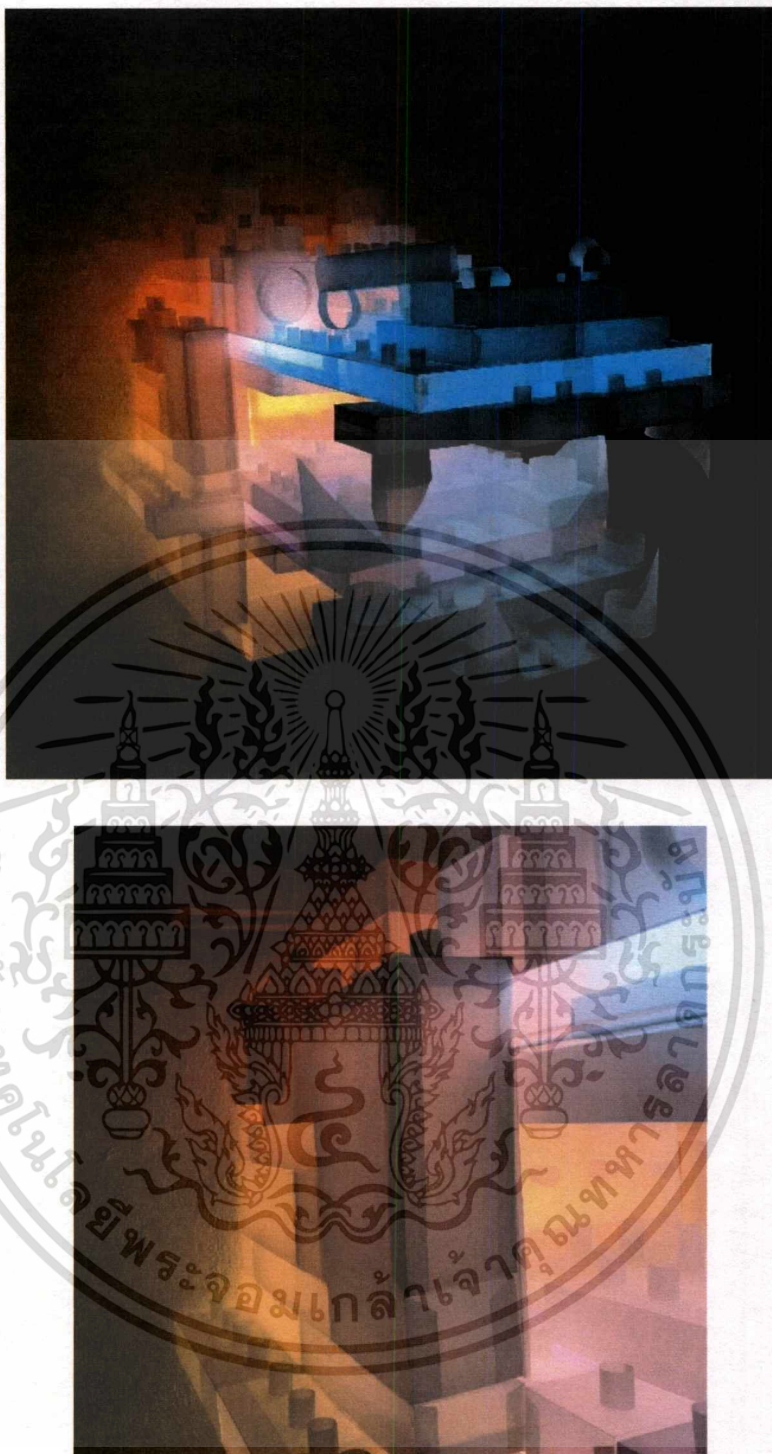
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ผลงานที่ชื่อ “มังกร” ข้าพเจ้าเสนอภาพในจินตนาการถึงความไร้เดียงสาของเด็ก จากความทรงจำส่วนตัว ความเป็นเด็กที่ไม่สามารถแยกแยะเหตุและผล และเด็กที่มองโลกกว้างกว่าผู้ใหญ่ และแสดงถึงความผูกพันระหว่างพ่อกับลูก

กระบวนการสร้างสรรค์ผลงานคือการพับกระดาษเป็นเลโก้ขนาดต่างๆ จากกระดาษไข ซึ่งเป็นกระดาษลอกลาย สอดคล้องกับการทำงานของพ่อ นำมาประกอบสร้างกับโครงอะคริลิกเพื่อยึดให้เลโก้กระดาษสามารถต่อกันเป็นรูปทรงได้ และติดตั้งไฟหลากสีเพื่อสร้างบรรยากาศความสนุกแบบเด็ก

ภาพที่ 3.11 ต้นแบบเลโก้และกระดาษที่สร้างสรรค์ผลงาน

ภาพที่ 3.12 ผลงานที่ชื่อ “มังกร”

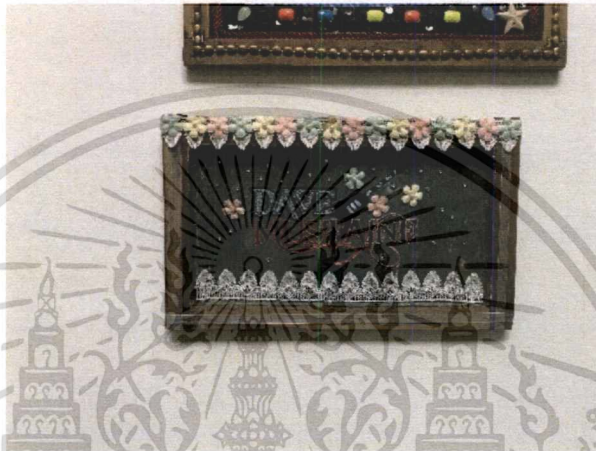
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 4

วิเคราะห์ผลงาน

การพัฒนาทางด้านความคิด

ผลงานในช่วงปี 2560 ข้าพเจ้าใช้วัสดุมาสร้างเป็นผลงาน Ready made และให้ความสนใจแก่เพียงกระบวนการสร้างผลงาน เป็นการทดลองเพื่อหาความเป็นไปได้ของวัสดุอื่นๆ

ภาพที่ 4.1 กระบวนการสร้างารรค์ผลงานจากวัสดุ Ready made

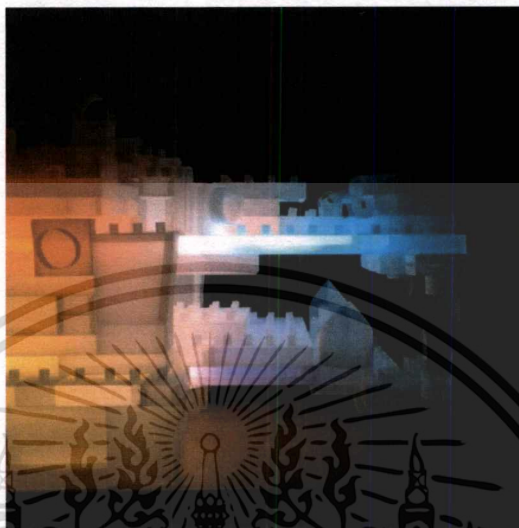
รูปแบบการสร้างสรรคผลงานในเวลาต่อมาข้าพเจ้ามุ่งเน้นถึงกระบวนการสร้างสรรค์ผลงานด้านความคิดและแรงบันดาลใจของผลงานที่มียังเป็นเรื่องไกลตัว ไม่มีความชัดเจนในการสื่อสารผลงาน จึงไม่สามารถตั้งกรอบความคิดเพื่อพัฒนาผลงาน รวมถึงการติดตั้งที่ยังไม่สามารถแสดงตัวตนของผลงานได้เท่าที่ควร

ภาพที่ 4.2 แสดงการติดตั้งผลงาน

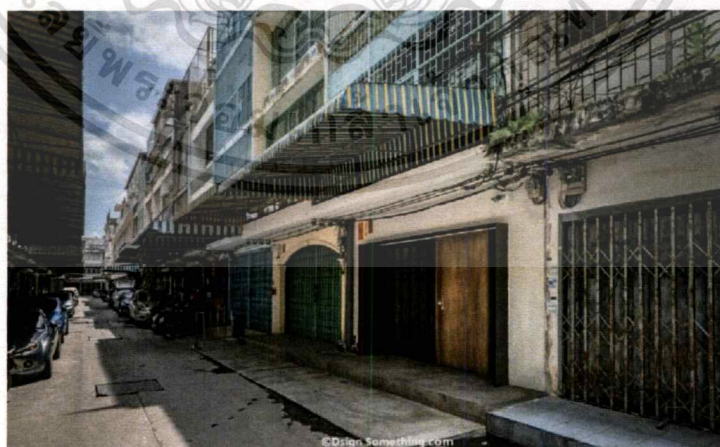
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การทำลองใช้ไฟหลากสีเพื่อสร้างความโดดเด่น ในผลงานที่ผ่านมาข้าพเจ้าทดลองใช้ไฟเพื่อสร้างบรรยากาศ แต่ยังไม่สามารถรอบแนวความคิดได้ว่าเหตุใดต้องใช้ไฟหลากสีในผลงาน เป็นเพียงการทดลองสร้างบรรยากาศให้แก่ผลงานเท่านั้น

ภาพที่ 4.3 การทดลองติดตั้งไฟหลากสีในผลงาน

ผลงานในโครงการศิลปนิพนธ์ชุดนี้ ข้าพเจ้าจึงนำเสนอเรื่องราวจากสิ่งรอบตัวที่คุ้นชิน โดยใช้วัตถุที่มีประสบการณ์และจินตนาการ นำวัตถุเหล่านั้นมาเปลี่ยนบริบท เพื่อสร้างเรื่องราวและความหมายในมุมมองใหม่

ภาพที่ 4.4 ตึกแถวที่ข้าพเจ้าคุ้นชินและสนใจ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

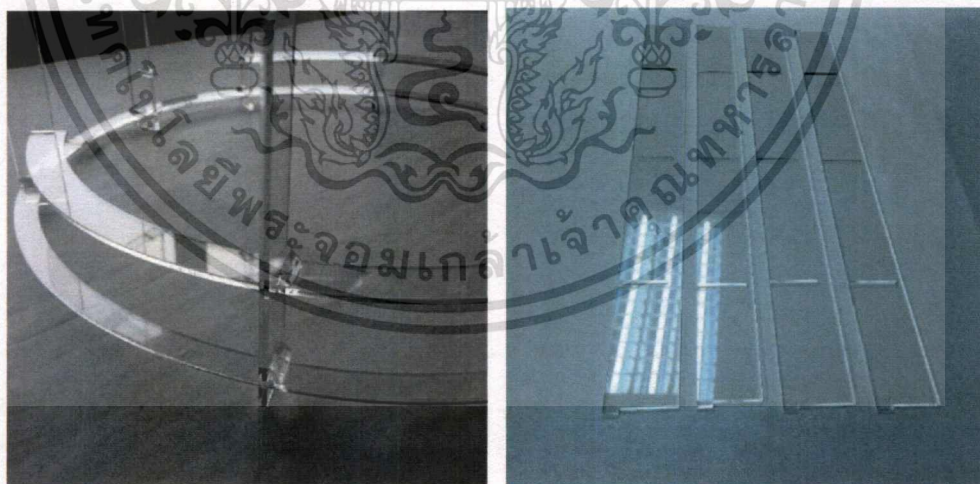
การพัฒนาทางด้านรูปแบบ

ผลงานในช่วงปี 2561 จากผลงานที่ผ่านมาในด้านรูปแบบนั้นแต่เดิม ข้าพเจ้ามักเสนอผลงานเป็น ประติมากรรมผ้า ติดตั้งแบบแขวนลอย ในเวลาต่อมาข้าพเจ้าได้ทดลองทำผลงานประติมากรรมสื่อผสม จากผ้าเป็นรูปทรงสามมิติ แต่เป็นเพียงการลองผิดลองถูกเพื่อหาความเป็นไปได้ว่าสามารถจัดการกับ วัสดุผ้าได้อย่างไรบ้าง

ภาพที่ 4.5 โครงสร้างอะคริลิกที่เกิดจากการคิดด้วยความร้อน และประกอบด้วยท่อหด

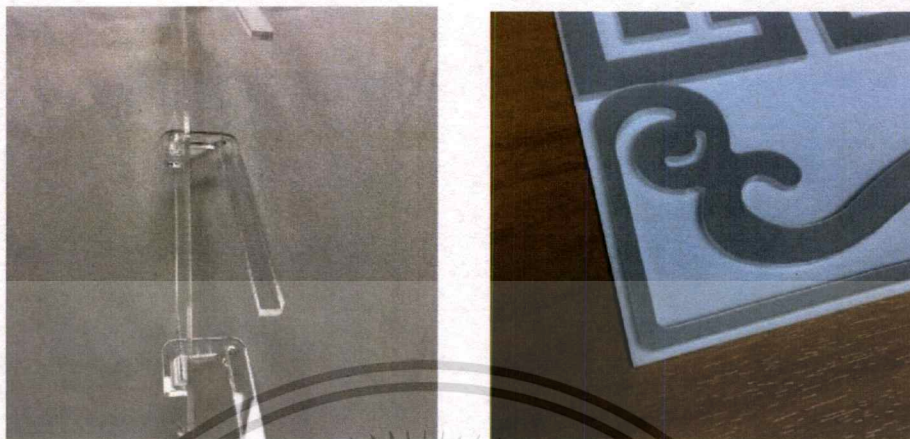
ผลงานชุดนี้ข้าพเจ้าได้วางแผนการทำงานเพื่อสร้างโครงสร้างของงานที่มีความแข็งแรงและรองรับ การติดตั้งผลงาน โดยการออกแบบการตัดแผ่นอะคริลิกที่เฉพาะกับรูปทรงนั้นๆ เป็นลักษณะการต่อ ประกอบด้วยข้อต่อที่เจาะจง และการใช้สีสันทนของผ้าเพื่อแสดงตัวตนให้มีผลกระทบต่อความรู้สึกมากยิ่งขึ้น

ภาพที่ 4.6 แสดงโครงสร้างที่ออกแบบเฉพาะเพื่อรองรับการสร้างรูปทรงจากการเย็บผ้า

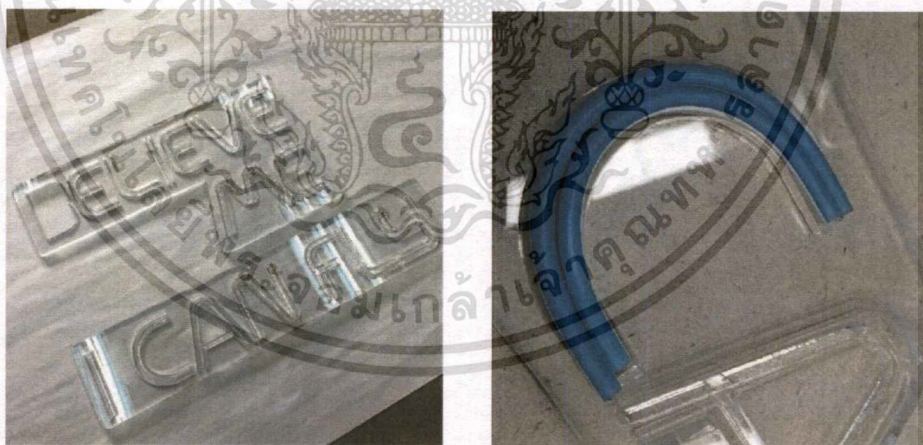
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การใช้อะคริลิกเพื่อควบคุมรูปร่างบางอย่างของวัตถุเข้ามามีส่วนร่วมมากขึ้น การวางแผนที่คำนึงถึงความเป็นไปได้ที่เหมาะสม และสวยงาม

ภาพที่ 4.7 แสดงถึงการใช้อะคริลิกในผลงาน

และการใช้ไฟพลาสติกได้เข้ามามีบทบาทในผลงานชุดนี้ ข้าพเจ้าเลือกสร้างป้ายไฟเพื่อรอบความคิดและจำกัดขอบเขตการแสดงออกทางข้อความที่เข้ากับผลงาน โดยเสนอผ่านไฟพลาสติกให้ความรู้สึกที่แตกต่างเพื่อนำไปติดตั้งเป็นส่วนหนึ่งของผลงาน

ภาพที่ 4.8 กระบวนการสร้างสรรค์ป้ายไฟตัวอักษร

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

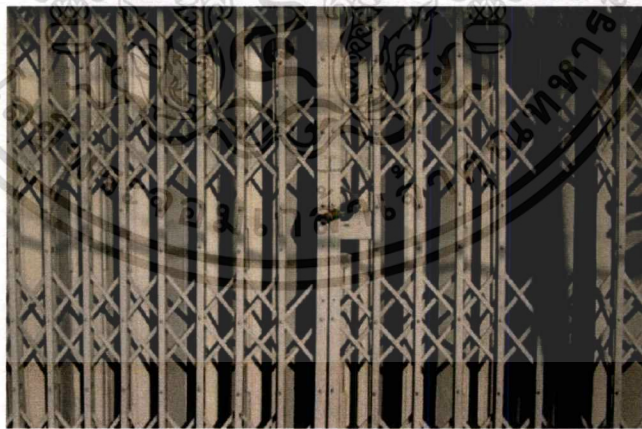
แนวคิดและการพัฒนาผลงานในโครงการศิลปนิพนธ์

ผลงานในโครงการศิลปนิพนธ์ที่ชื่อ “เรื่องเล่าจากวัตถุในความทรงจำ” มีแนวคิดมาจากสภาพแวดล้อมของอาคารบ้านเรือนในสังคมเมืองที่ได้รับความนิยมมาในรูปแบบหนึ่ง ด้วยความสามารถในการเป็นได้ทั้งประกอบธุรกิจและที่อยู่อาศัย ผ่านกาลเวลาตึกแถวเป็นปัญหาต่อการพัฒนาผังเมือง และมีปัญหาทางสถาปัตยกรรมซึ่งส่งผลต่อคุณภาพชีวิตของผู้อยู่อาศัยที่ไม่สอดคล้องกับสภาพความเป็นอยู่ในปัจจุบันที่เปลี่ยนแปลงไป ส่งผลให้ได้รับความนิยมในการก่อสร้างน้อยลง

อย่างไรก็ตามบรรยากาศบ้านลักษณะตึกแถวก็สามารถสะท้อนวิถีชีวิตของผู้คนในอีกรูปแบบหนึ่งได้อย่างแยบยล เป็นเสน่ห์ทางสถาปัตยกรรมที่ไร้กาลเวลา ข้าพเจ้าสังเกตและตั้งคำถามถึงที่มาที่ไปของวัตถุที่อยู่รอบ ๆ บ้าน สภาพแวดล้อม อิทธิพลทางสถาปัตยกรรมที่แตกต่างกันเหล่านั้นกลับรวมกันอยู่ในบ้านตึกแถวได้อย่างลงตัว เป็นภาพคุ้นชิน และเป็นนิยามของ “บ้าน” ที่ไม่อาจปฏิเสธได้ โดยผลงานประกอบด้วย ดังนี้

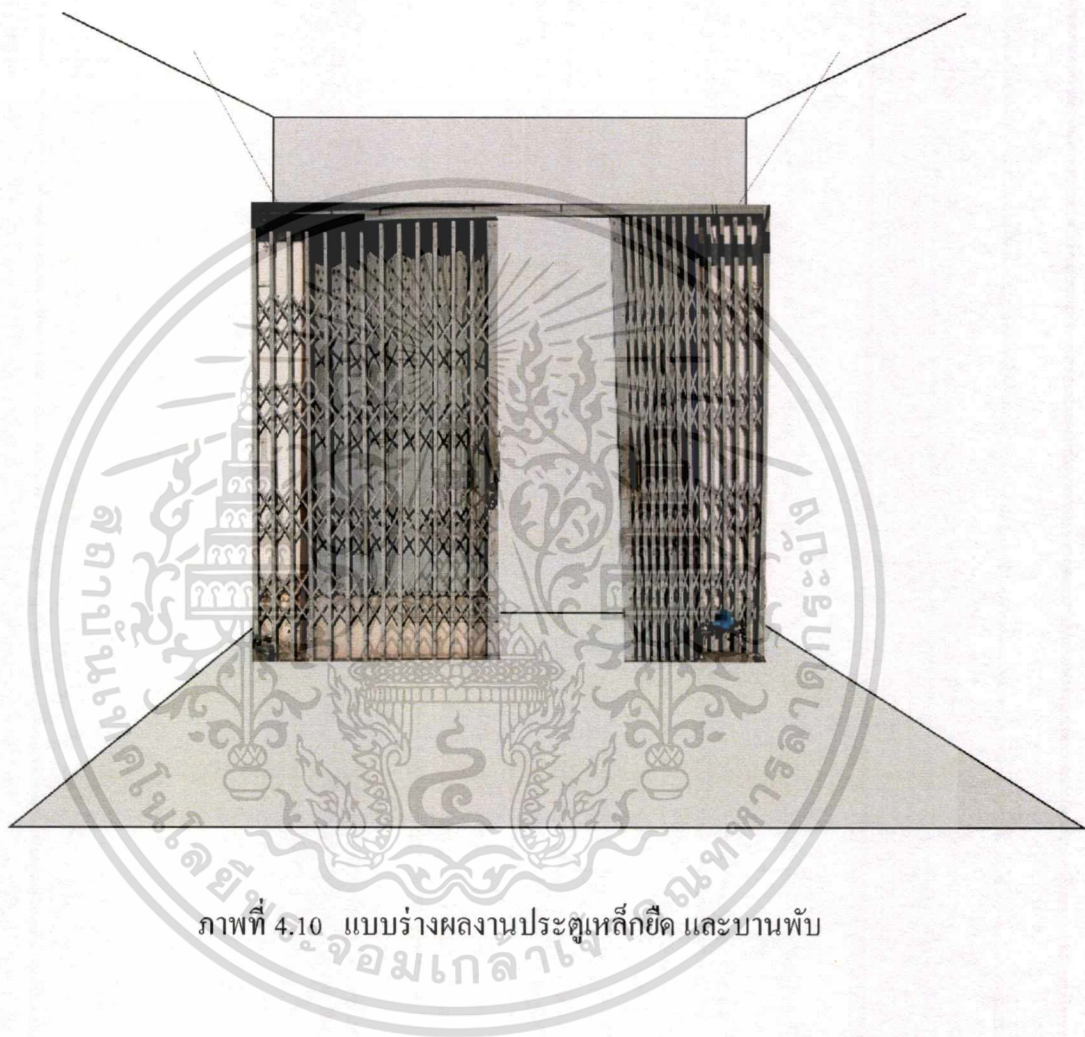
ประตูเหล็กยัด

ถ้าจะอธิบายหน้าตาของประตูเหล็กยัดแล้ว ประตูเหล็กยัดคือประตูเหล็กที่เกิดจากการประกอบของเส้นเหล็กยาวจำนวนหลายๆ ชิ้น วางถี่ๆ ต่อกันด้วยกลไกข้อต่อที่ยึดหดได้ หน้าตาคล้ายขาของกรรไกรไขว้ไปมา โดยที่ชิ้นส่วนทั้งหมดนั้นประกอบขึ้นเป็นแผงคล้ายกรงเหล็กที่ยืดเปิด-ปิดได้ ประตูเลื่อนได้เนื่องด้วยล้อยัดที่ปลายของเส้นเหล็กที่วางหิวบนรางเหล็กวงกบบริเวณขอบบนประตูและเรามักจะเห็นการทำประตูเหล็กบังตาที่คล้ายๆ บานพับซ้อนด้านหลังของประตูเหล็กยัดอีกที

ภาพที่ 4.9 รูปร่างและโครงสร้างประตูเหล็กยัด

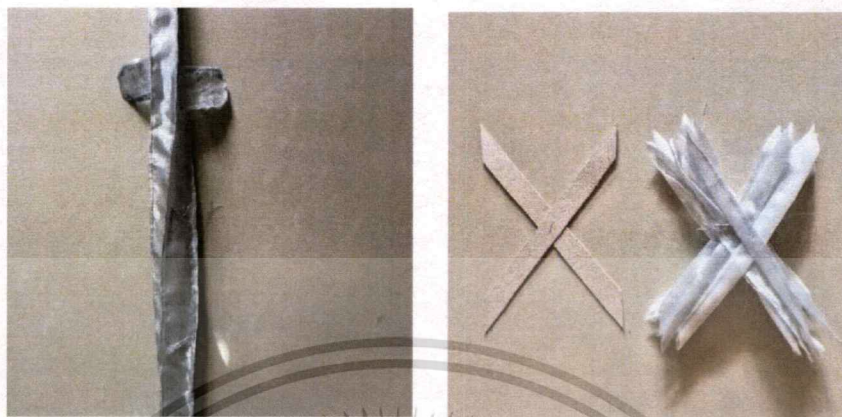
ข้าพเจ้าไปยังพื้นที่จริง ที่มีประตูเหล็กยึดและประตูบานพับ เพื่อศึกษาโครงสร้าง และ รายละเอียดของประตูที่อาจมองข้ามไป รวมทั้งวัดขนาด โครงสร้างทุกส่วนเพื่อนำมาสร้างสรรค์เป็น ผลงานต่อไป โดยมีแบบร่างดังนี้

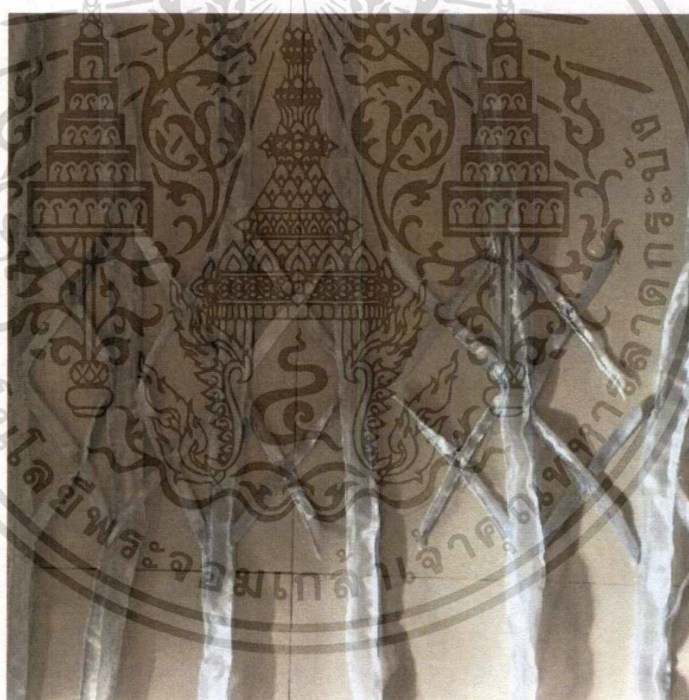
ภาพที่ 4.10 แบบร่างผลงานประตูเหล็กยึด และบานพับ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รูปแบบการสร้างสรรค์ผลงาน ข้าพเจ้านำผ้าแก้วโปร่งแสงมาจัดการสร้างรูปทรงเป็นเส้น ๆ เป็นโครงหลัก และไขว้กันไปมา เพื่อนำมาประกอบเป็นผืนประตูละเอียดขนาดเท่าจริง

ภาพที่ 4.11 แสดงกระบวนการสร้างสรรค์ผลงาน

ภาพที่ 4.12 การประกอบสร้างผืนประตูละเอียด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ผลงานชิ้นนี้ข้าพเจ้าสร้างความหมายเพิ่มด้วยการติดตั้งป้ายไฟข้อความ โดยใช้คำว่า “Lease” มีความหมายว่า “สัญญาเช่า” เพื่อสื่อสารเรื่องราวจากประสบการณ์ส่วนตัววัยเด็กที่อาศัยบ้านเช่าตึกแถว เลือกใช้ไฟสีชมพูเพื่อเสนอเรื่องราวโรแมนติกระหว่างครอบครัว

ภาพที่ 4.13 แสดงขั้นตอนการสร้างป้ายไฟ

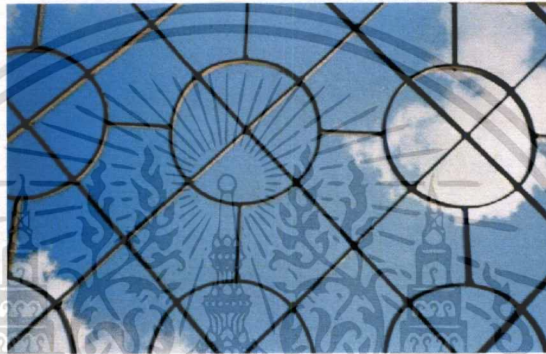
ในส่วนของการติดตั้ง ข้าพเจ้าสร้างราวแขวนจากแผ่นอะคริลิกเพื่อติดตั้งผลงาน เนื่องจากแผ่นอะคริลิกมีลักษณะใส สามารถสร้างความกลมกลืนกับผลงานได้มากกว่าวัสดุอื่น และสะดวกเกี่ยวประตูดจากแผ่นอะคริลิกที่ออกแบบ เพื่อสร้างรายละเอียดที่เฉพาะเจาะจงให้กับผลงาน

ภาพที่ 4.14 แสดงขั้นตอนการทำราวอะคริลิกเพื่อแขวนผลงาน และตะขอที่ออกแบบ

หน้าต่างเหล็กดัด และหน้าต่างบานเกล็ด

ข้าพเจ้าสนใจมุมมองเทคนิคใช้เหล็กดัดในการดีไซน์ การเดิมเหล็กดัดไปตามช่องว่าง ในพื้นที่ต่าง ๆ เช่น ช่องหน้าต่าง ช่องระเบียง ช่องทางเดิน หรือแม้กระทั่งช่องระบายน้ำ เป็นต้น สิ่งเหล่านี้คือแนวคิดที่เราสามารถทำให้ช่องว่างต่างๆ ในสถาปัตยกรรมมีคุณค่าและความหมายขึ้นได้ เป็นดีไซน์ที่พิเศษและเฉพาะที่มากขึ้น และในผลงานชิ้นนี้ข้าพเจ้านำหน้าต่างบานเกล็ดมาเป็นส่วนประกอบของผลงาน เพื่อเพิ่มความหมายของบริบทการใช้ชีวิตในสังคมเมืองมากยิ่งขึ้น ซึ่งเรามักคุ้นชินกับหน้าต่างบานเกล็ด อาจพบเห็นได้ตามบ้านตึกแถว อพาทเมนต์ในเมือง เป็นต้น

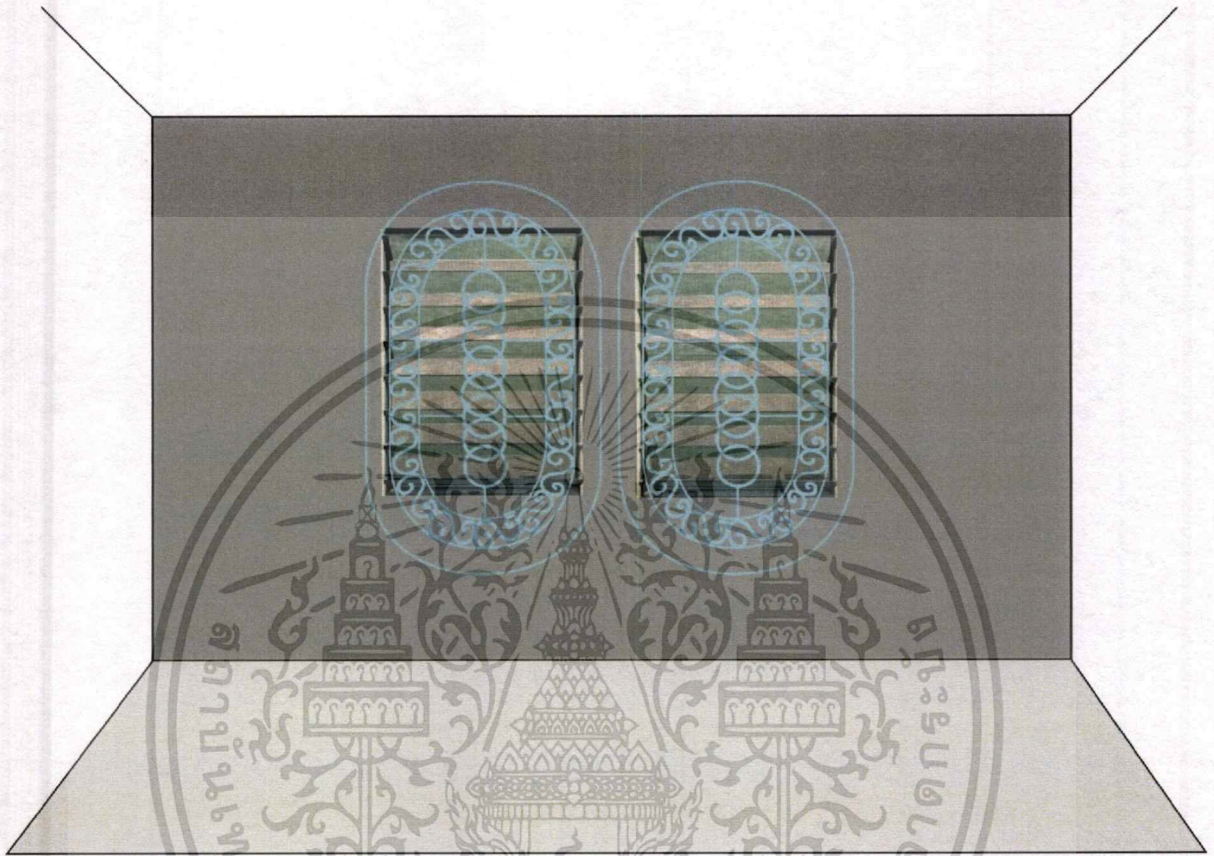

ภาพที่ 4.15 แสดงลวดลายและรูปแบบของหน้าต่างเหล็กดัด

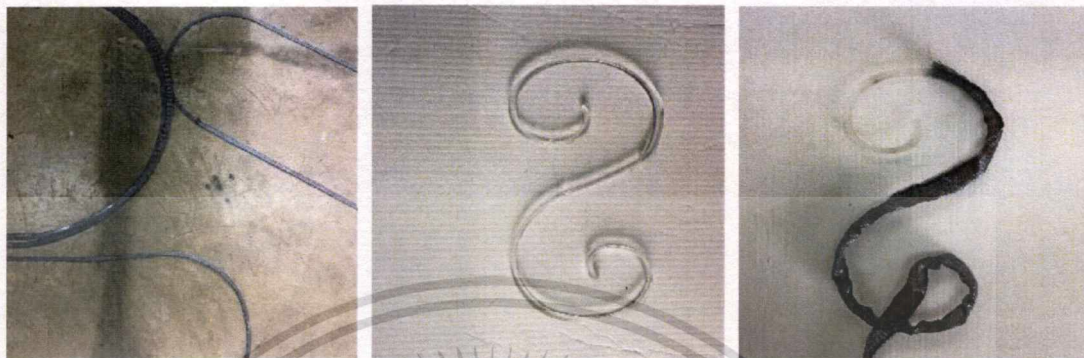
ภาพที่ 4.16 แสดงรูปแบบของกระฉากบานเกล็ด

ในการสร้างสรรค์ผลงาน ข้าพเจ้าจำลองสร้างบรรยากาศจากสถานที่จริง โดยมีบานเกล็ดและหน้าต่างเหล็กตัดกรอบทับพื้นที่นั้นอีกที มีภาพร่างดังนี้

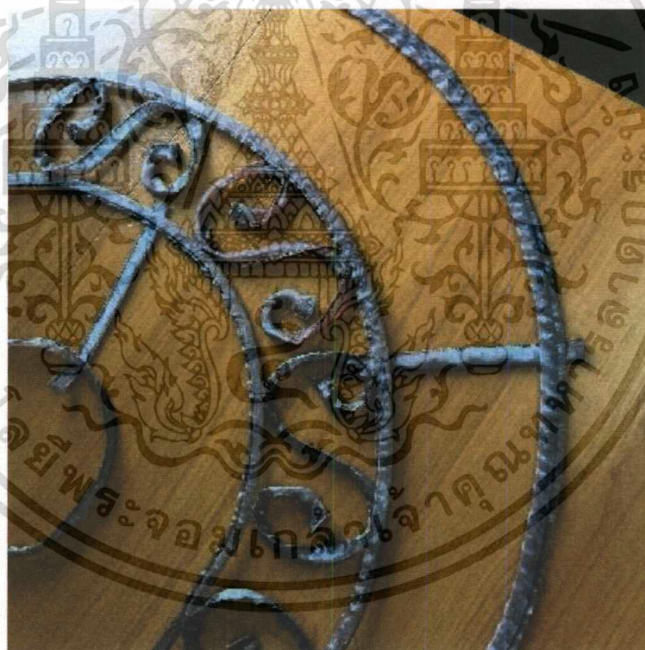

ภาพที่ 4.17 แบบร่างหน้าต่างบานเกล็ดและหน้าต่างเหล็กตัด

เริ่มขั้นตอนการสร้างสรรค์ผลงานด้วยการทำโครงอะคริลิกเป็นรูปหน้าต่างเหล็กคัต และ คัดอะคริลิกเป็นทวคล้ายเหล็กคัต เพื่อนำมาสวมกับผ้าโปร่งแสงที่เย็บเป็นเส้น ๆ จากนั้นประกอบ ชิ้นส่วนเข้าด้วยกันด้วยวิธีการเย็บ

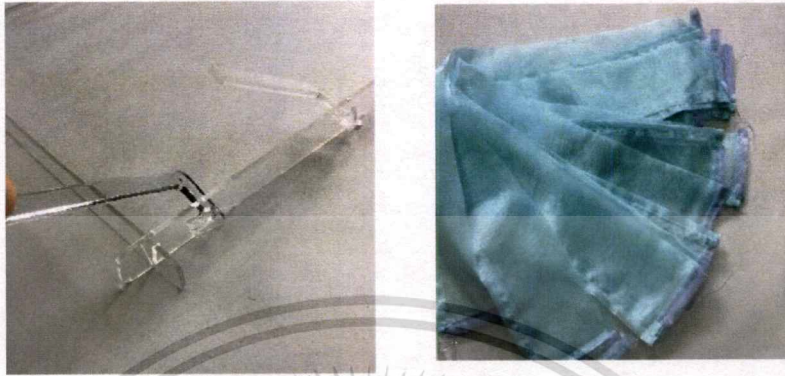
ภาพที่ 4.18 แสดงขั้นตอนการสร้างสรรค์ผลงาน

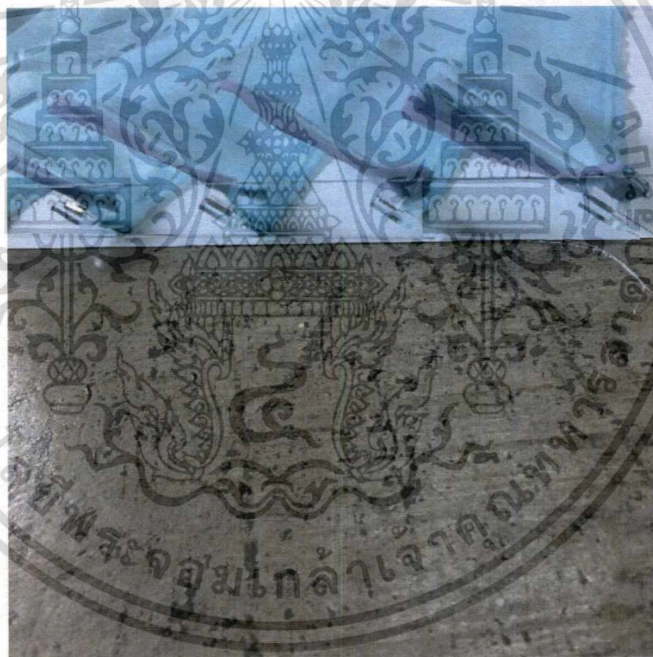
ภาพที่ 4.19 แสดงการประกอบผลงานด้วยวิธีการเย็บ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ในส่วนของกระบวนการสร้างสรรค์หน้าต่างบานเกล็ด ข้าพเจ้าออกแบบตัดอะคริลิกให้เป็นชิ้นส่วนแล้วนำมาประกอบเป็นโครงเฉพาะกับการสวมผ้าที่เย็บเป็นส่วนของบานกระฉก

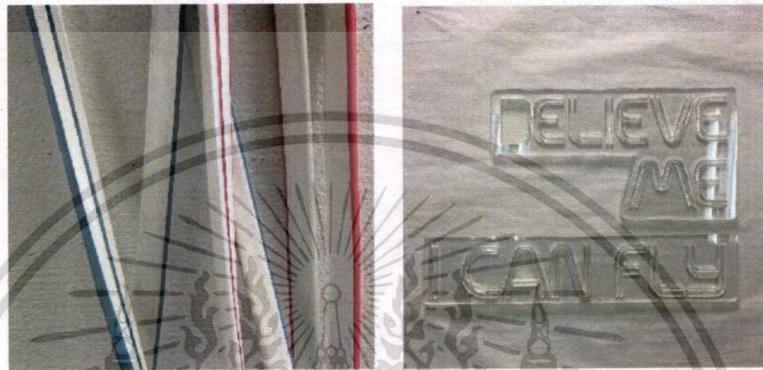
ภาพที่ 4.20 แสดงขั้นตอน โครงสร้างของหน้าต่างบานเกล็ด

ภาพที่ 4.21 หน้าต่างบานเกล็ดที่ประกอบโครงสร้างและสวมผ้าเรียบร้อยแล้ว

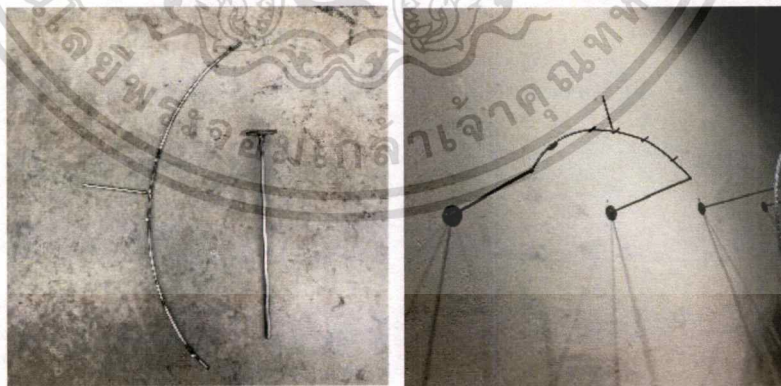
การคิดสร้างสรรค์ป้ายไฟข้อความในผลงานชิ้นนี้ ข้าพเจ้าเลือกใช้ประโยคที่ว่า “Believe me , I can fly” เพื่อกระทบต่อความรู้สึกถึงเรื่องราวบางอย่างจากประสบการณ์ส่วนตัว และสร้างบรรยากาศของผลงานให้มีทิศทางสื่อถึงความหวัง และความเชื่อมั่นต่อสิ่งต่าง ๆ

โดยแบ่งข้อความเพื่อติดตั้งให้กับหน้าต่างทั้งสองฝั่ง ใช้สีไฟที่ต่างกัน เปรียบเทียบเป็นการสนทนาของหน้าต่างสองบาน เป็นการสนทนาของคนสองคน ให้ผลงานมีปฏิสัมพันธ์เพื่อสร้างจินตนาการกับผู้ชมได้มากขึ้น

ภาพที่ 4.22 แสดงขั้นตอนการทำป้ายไฟ

ผลงานชิ้นนี้ติดตั้งกับผนัง ข้าพเจ้าตัดเหล็กให้พอดีกับหน้าต่างเหล็กตัด สร้างความกลมกลืนด้วยการทำสีของเหล็กให้คล้ายกับสีของผ้าที่นำมาทำหน้าต่างเหล็กตัด

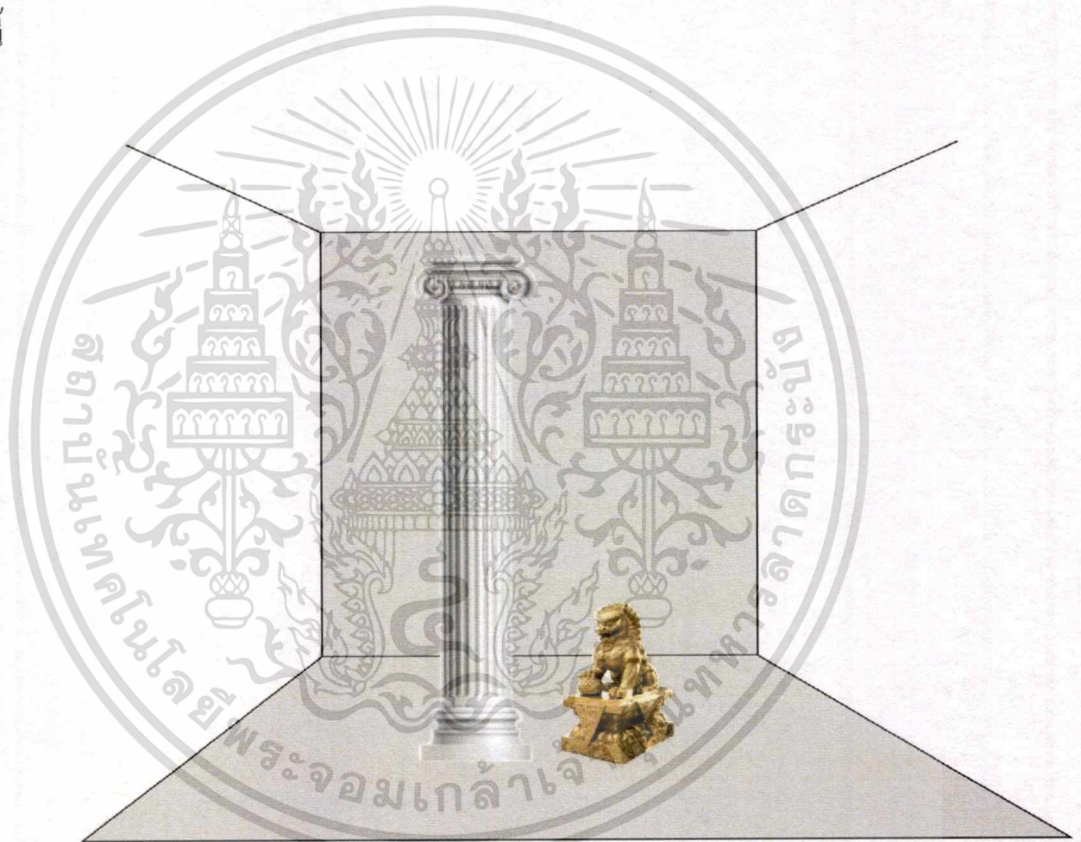
ภาพที่ 4.23 แสดงการตัดเหล็กและการติดตั้งบนผนังเพื่อรองรับผลงาน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เสาโรมันและรูปปั้นปีศาจจีน

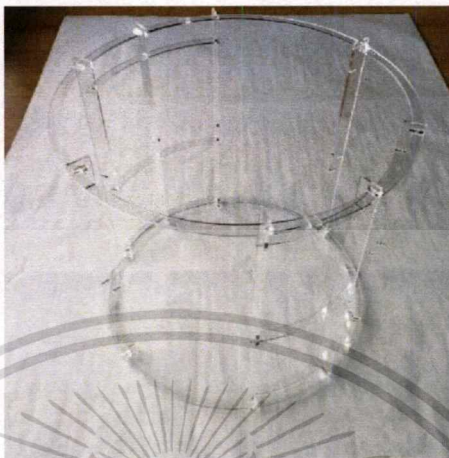
หากกล่าวว่า บ้านคนไทยนั้นน่าแปลก หลังคาเป็นจั่วทรงไทย แต่หน้าบ้านมีเสาโรมัน แล้วเอา รูปปั้นสิงห์จีนมาตั้งข้างเสาอีกที นับเป็นความย้อนแย้งที่น่าสนใจ เป็นสภาพแวดล้อมที่รวมทั้งความ เชื่อและรสนิยมได้ลงตัวอย่างประหลาด ข้าพเจ้าสนใจถึงความสวยงามของเสาโรมันและรายละเอียด ทำทางของรูปปั้นจีนเมื่ออยู่ร่วมกับบ้านตึกแถว สามารถสร้างค่านิยมบางอย่างทางสถาปัตยกรรมไทย ได้อย่างดี

ผลงานชิ้นนี้ข้าพเจ้าเลือกใช้ผ้าโปร่งแสงสีนီออน เพื่อสื่อถึงความแตกต่างที่ชัดเจน และใช้แผ่น อะคริลิกที่มีสีหลากหลายมากขึ้นเพื่อทดแทนข้อจำกัดที่ผ้าไม่สามารถจัดการกับวัสดุผ้าได้ โดยมีภาพ ร่างดังนี้

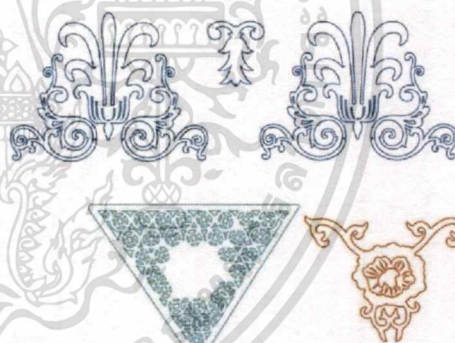

ภาพที่ 4.24 แบบร่างของผลงาน

ข้าพเจ้าเริ่มต้นสร้างสรรค์ผลงานด้วยการออกแบบโครงสร้างของเสาและฐานของรูปปั้นปี่เซี่ยะ เพื่อเป็นกรอบของรูปทรง ค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับสายหัวหัวเสาโรมัน ลวดลายของรูปปั้นปี่เซี่ยะ เพื่อนำมาออกแบบโปรแกรมเพื่อนำไปตัดอะคริลิก

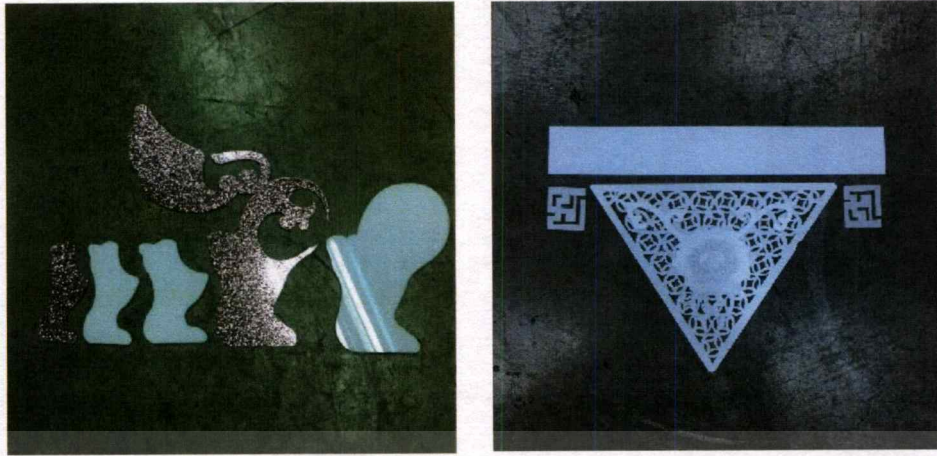

ภาพที่ 4.25 แสดงการประกอบสร้างโครงของหัวเสา

ภาพที่ 4.26 รูปแบบเสาโรมัน และการออกแบบลวดลายก่อนนำไปตัดเป็นอะคริลิก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 4.27 อะคริลิกที่ถูกออกแบบเพื่อนำมาประกอบสร้างเป็นผลงาน

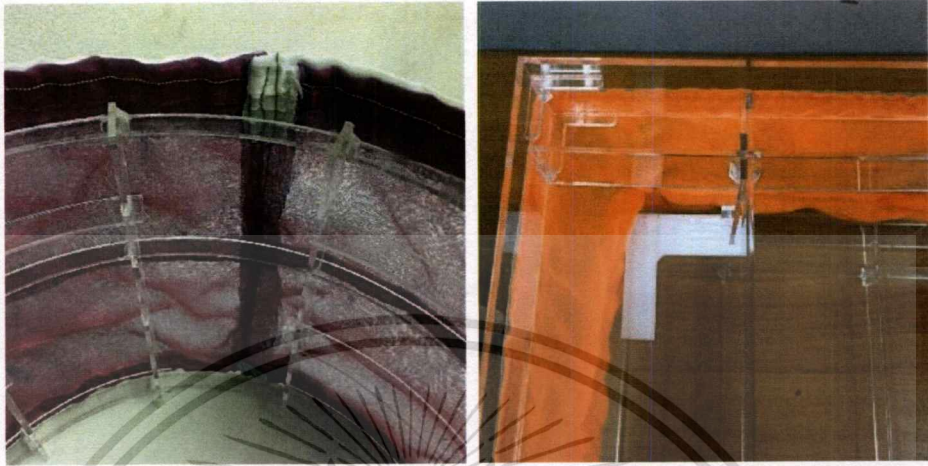
เมื่อได้อะคริลิกที่ต้องการข้าพเจ้าใช้เครื่องนอแผ่นอะคริลิกเหล่านั้นตามรูปทรงที่ต้องการ เพื่อลดทอนความเป็นสองมิติของอะคริลิก ให้ได้มุมมองต่อผลงานที่แปลกตา และสวยงาม

ภาพที่ 4.28 แสดงการงอตัวของแผ่นอะคริลิก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เมื่อได้โครงที่แข็งแรง ข้าพเจ้าเย็บผ้าให้พอดีกับขนาดโครงอะคริลิกแล้วนำมาสวม และนำอะคริลิกส่วนที่เป็นรายละเอียดมาเย็บติดกับผ้าบนโครง เพื่อสร้างลวดลายให้แก่เสา

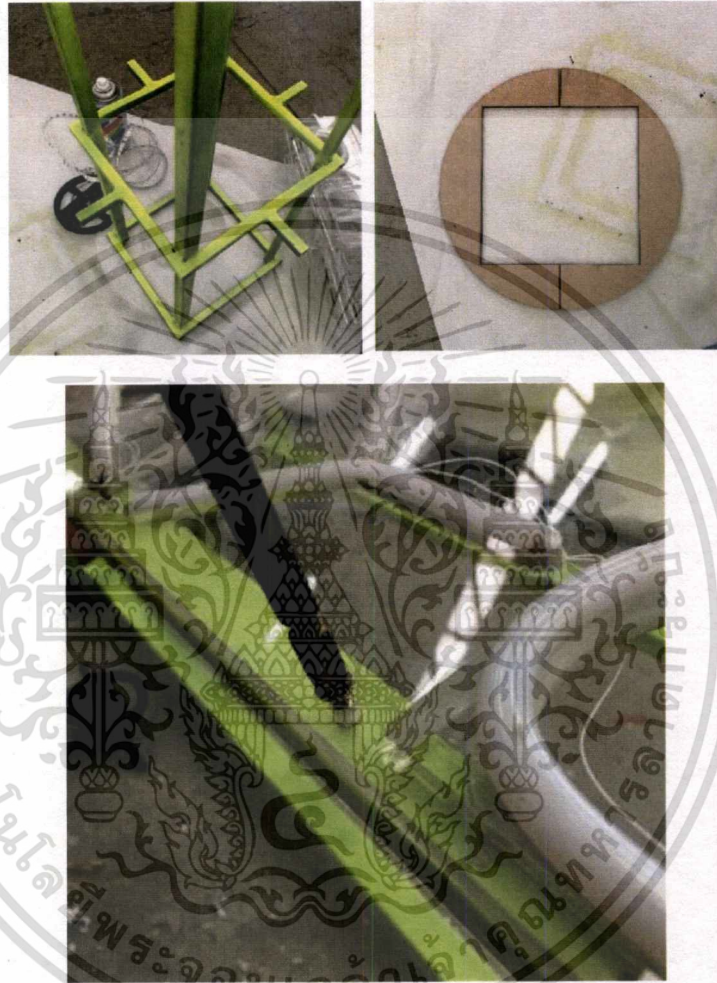

ภาพที่ 4.29 แสดงขั้นตอนการนำผ้ามาสวมลงในโครงก่อนนำอะคริลิกมาเย็บติด

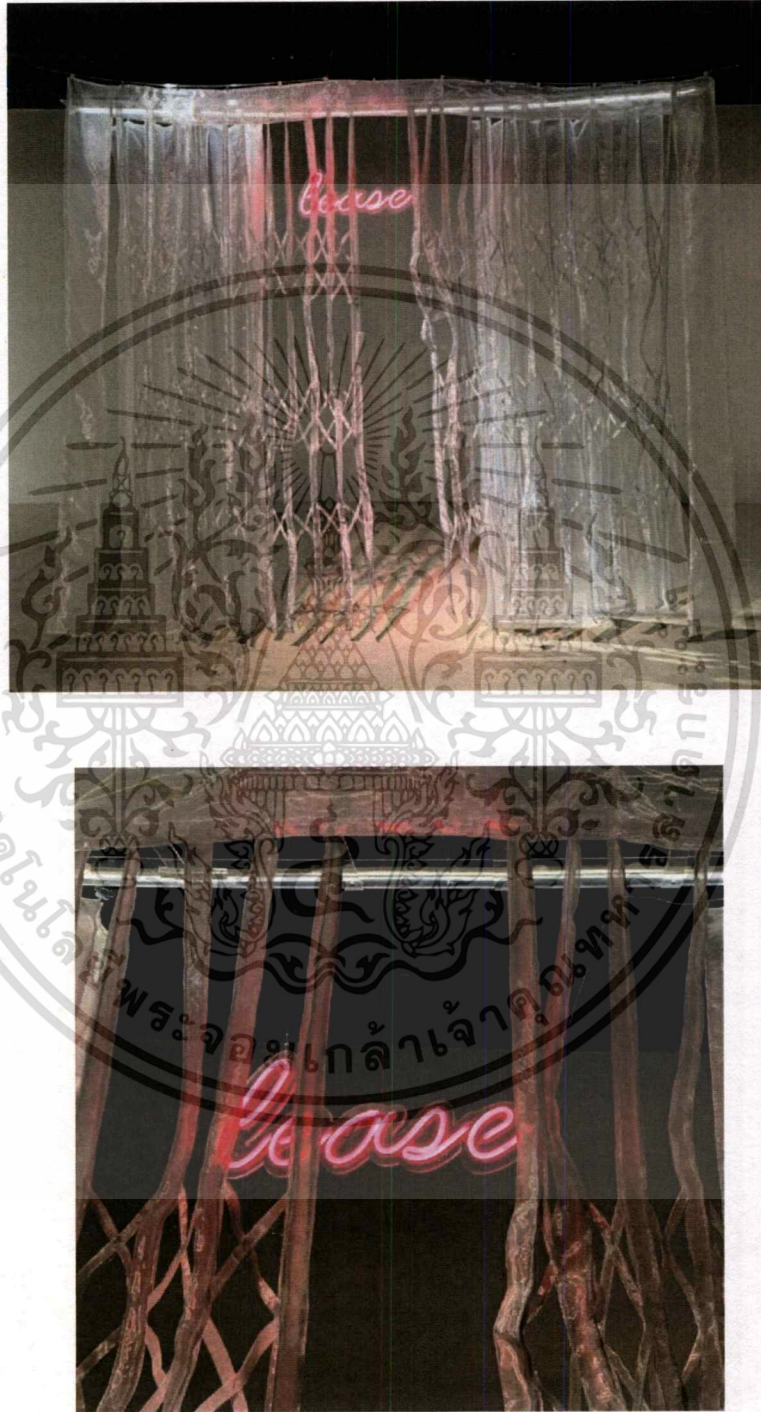
ภาพที่ 4.30 แสดงขั้นตอนการนำอะคริลิกมาเย็บติดกับผ้า

ในส่วนของเสา ข้าพเจ้าเชื่อมเหล็กเป็นโครงสูงเพื่อสวมลงไปในหัวเสาด้านล่าง และวางหัวเสาไว้ข้างบนโครงเหล็ก ข้าพเจ้าตัดไม้เป็นวงกลมให้มีขนาดพอดีกับเสาเพื่อยึดกับเหล็ก เป็นโครงก่อนนำผ้ามาสวม และติดตั้งป้ายไฟที่ลำต้นเสาด้วยข้อความคำว่า “DayDreamer , Nightthinker” เพื่อสื่อถึงวิถีชีวิตหาเช้ากินค่ำของผู้คนในสังคมเมือง

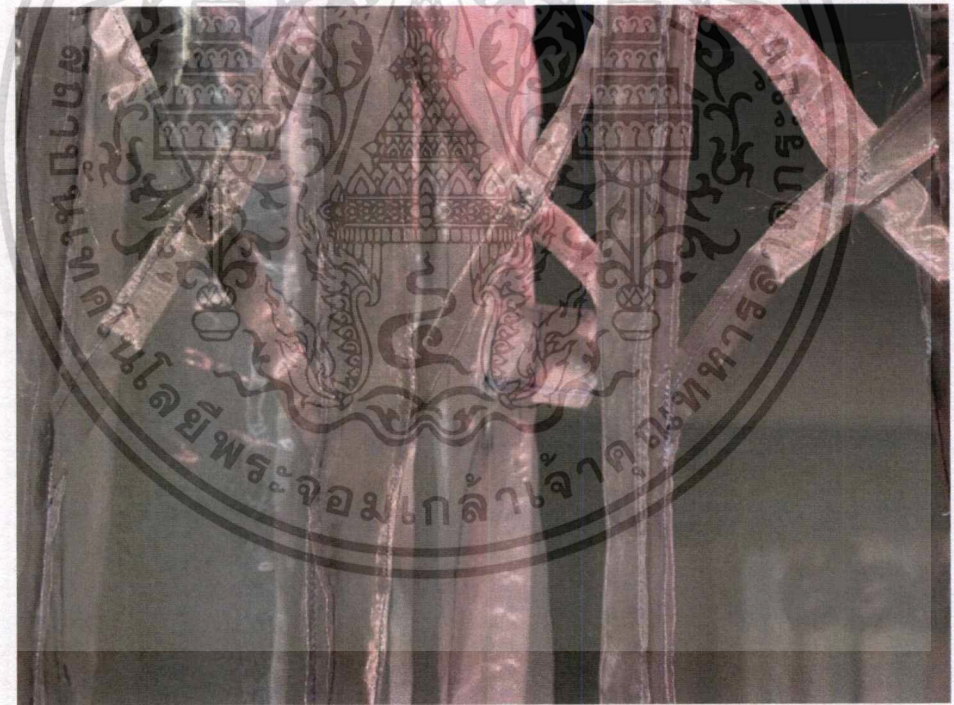
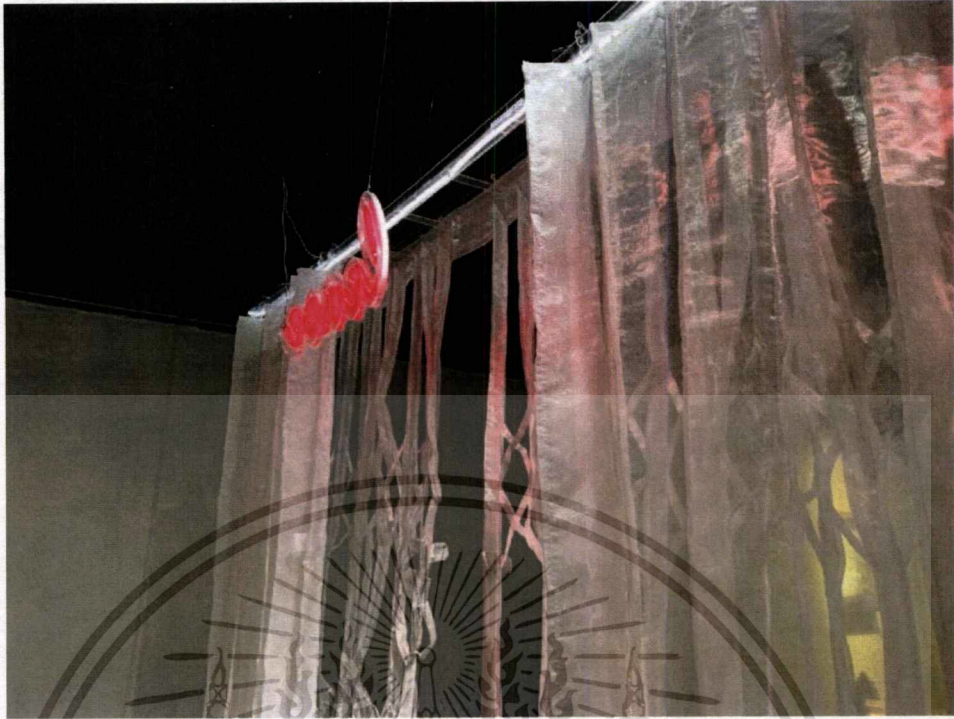

ภาพที่ 4.31 แสดงขั้นตอนการสร้างสรรคและการติดตั้งป้ายไฟ

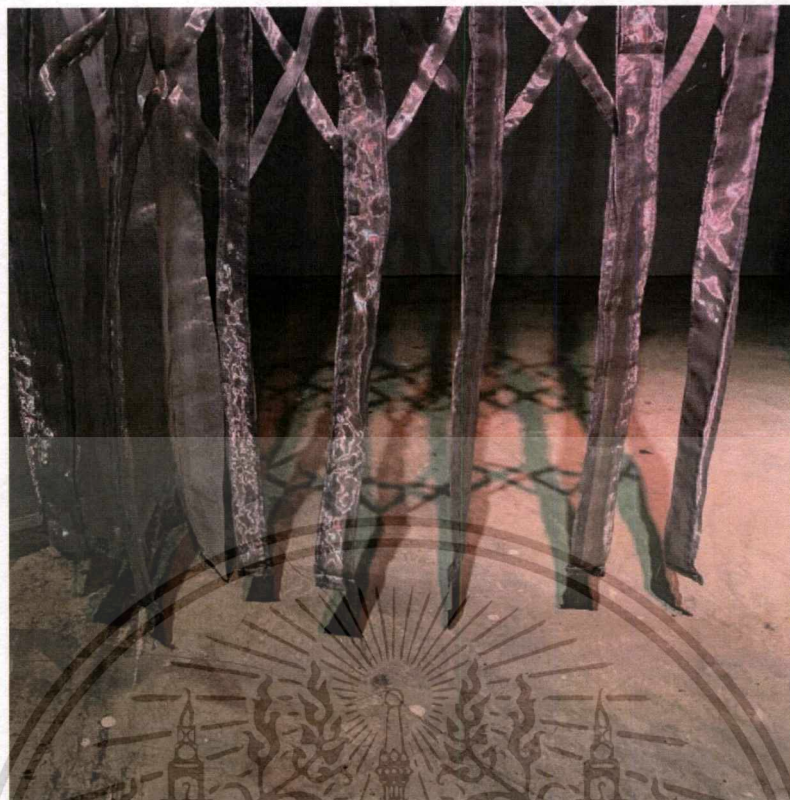
บทที่ 5
ผลงานที่เสร็จสมบูรณ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ชื่อผลงาน

Door to the City

ปี

กศ. 2019

ขนาด

300 x 250 x 30 เซนติเมตร

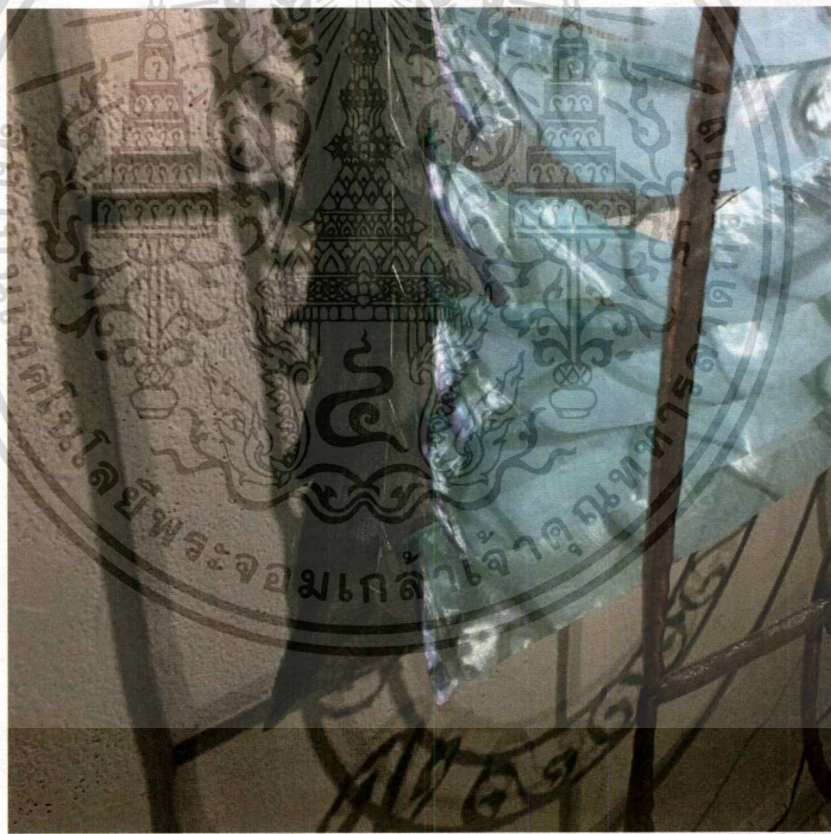
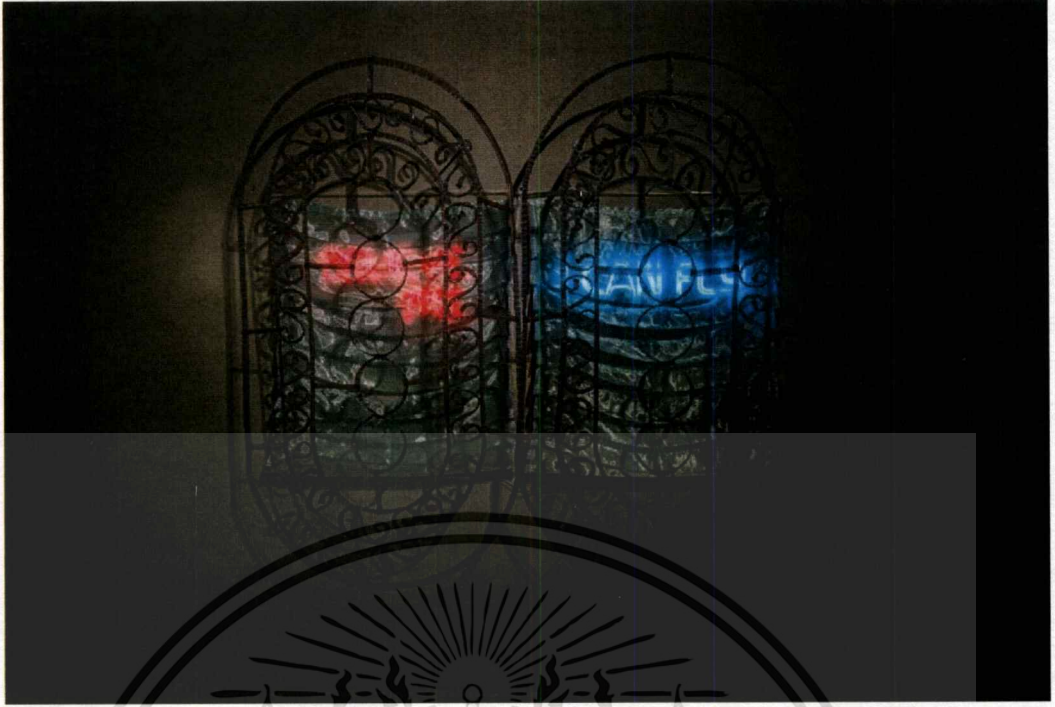
วัสดุ

ผ้าแก้วโปร่งแสง, อะคริลิกใส, ไฟ LED

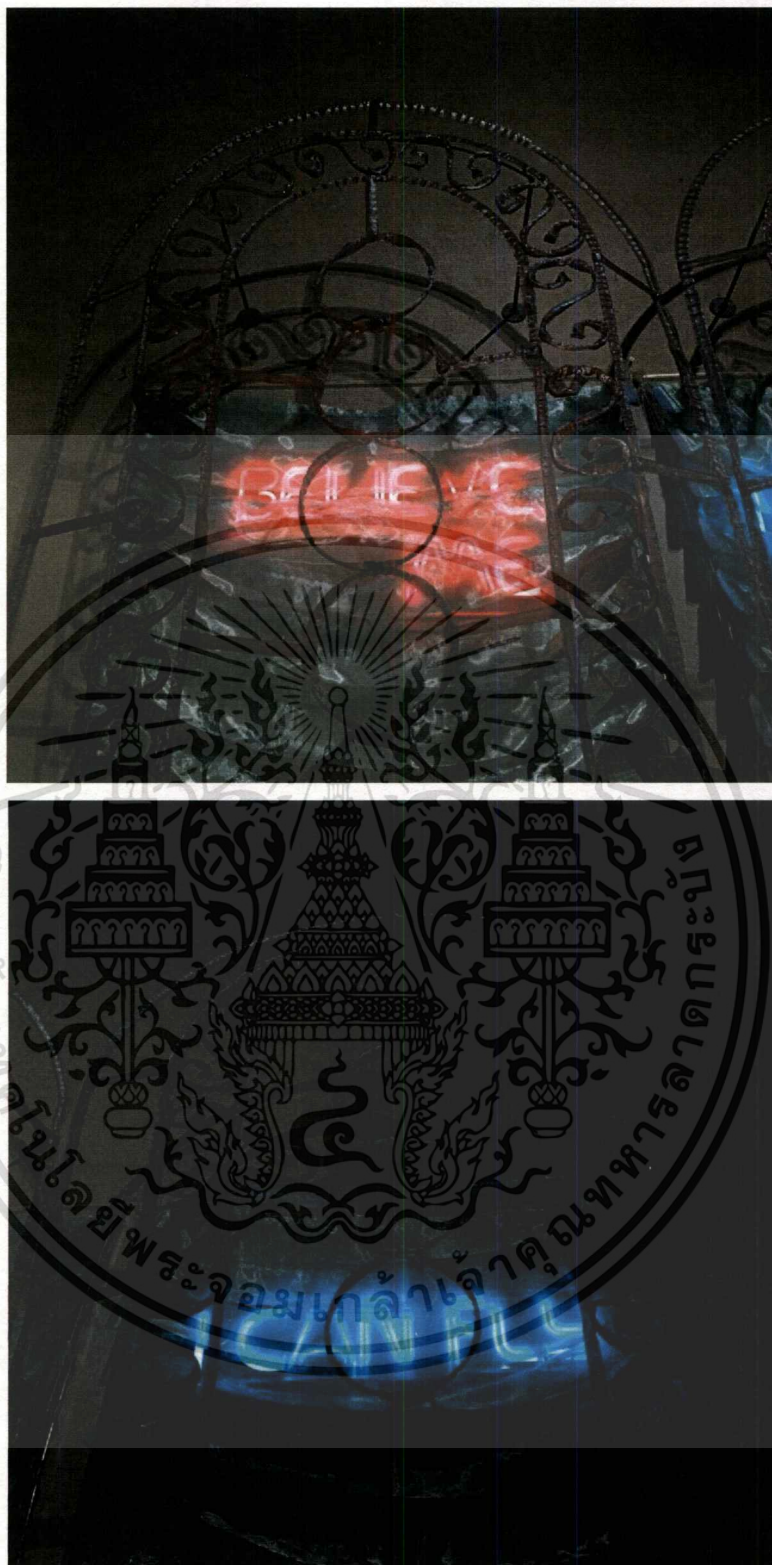
เทคนิค

Installation Art

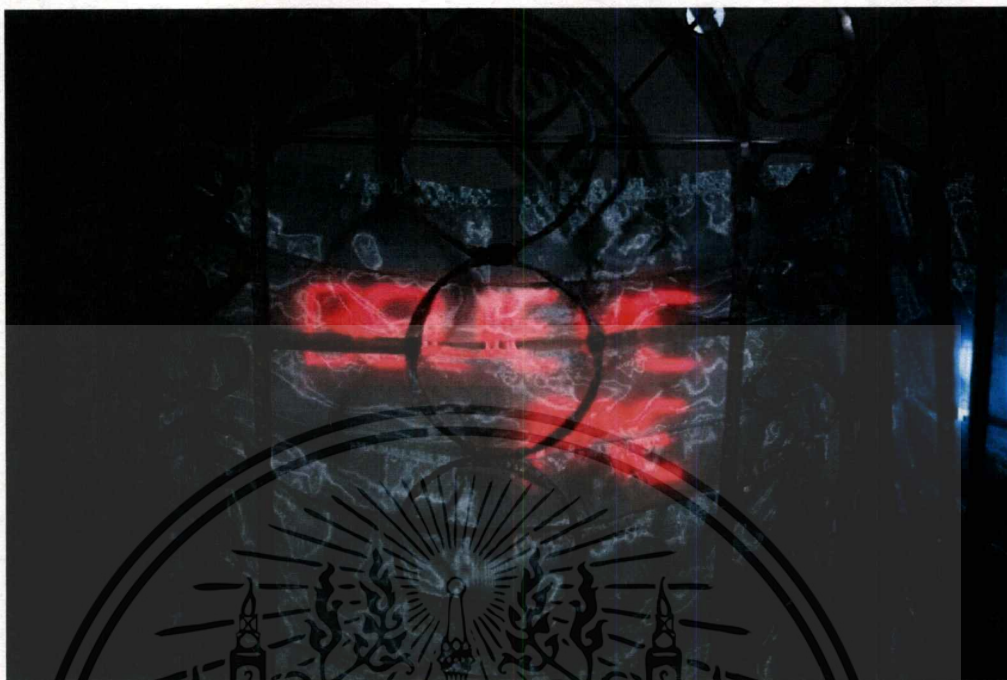
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

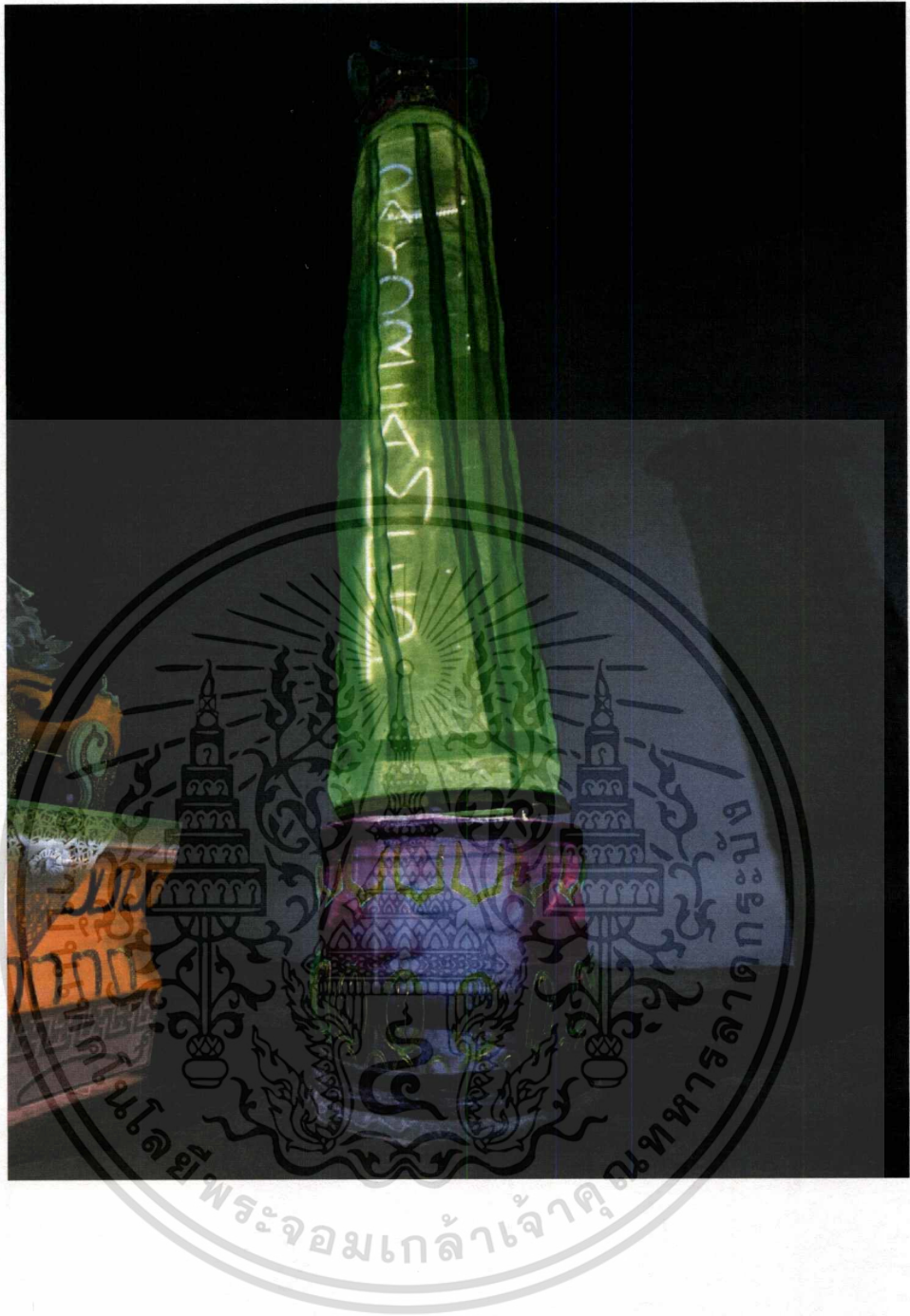

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ชื่อผลงาน Element Through the City
 ปี คศ. 2019
 ขนาด 160 x 150 x 30 เซนติเมตร
 วัสดุ ผ้าแก้วโปร่งแสง, อะคริลิกใส, ไฟLED
 เทคนิค Installation Art

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

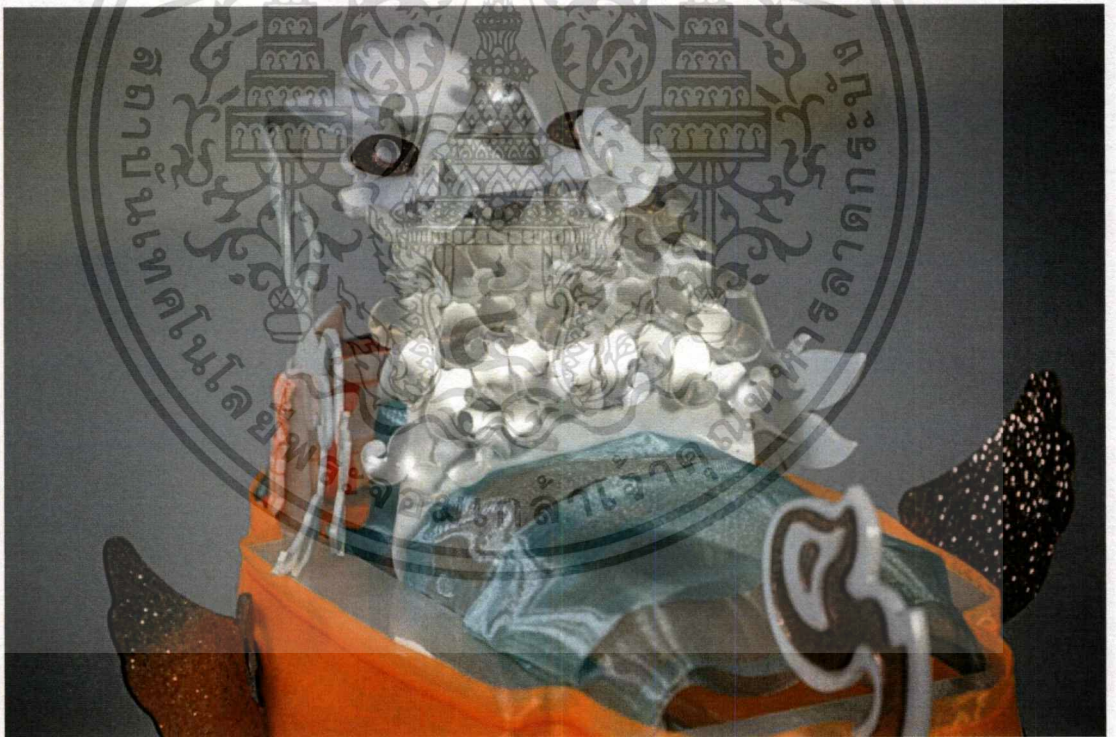
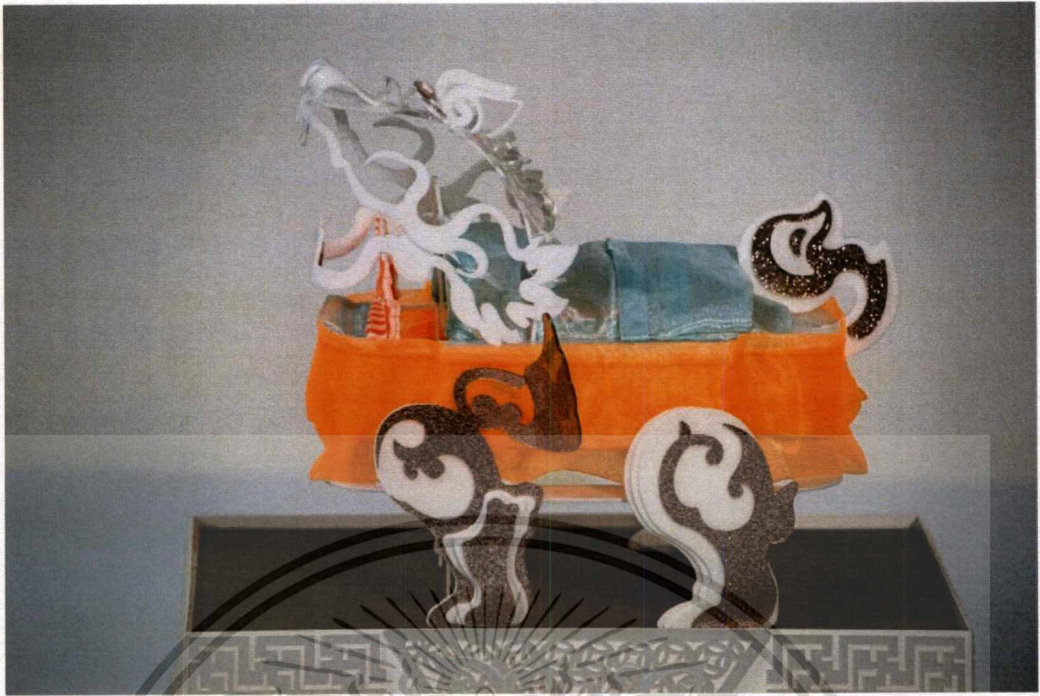
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

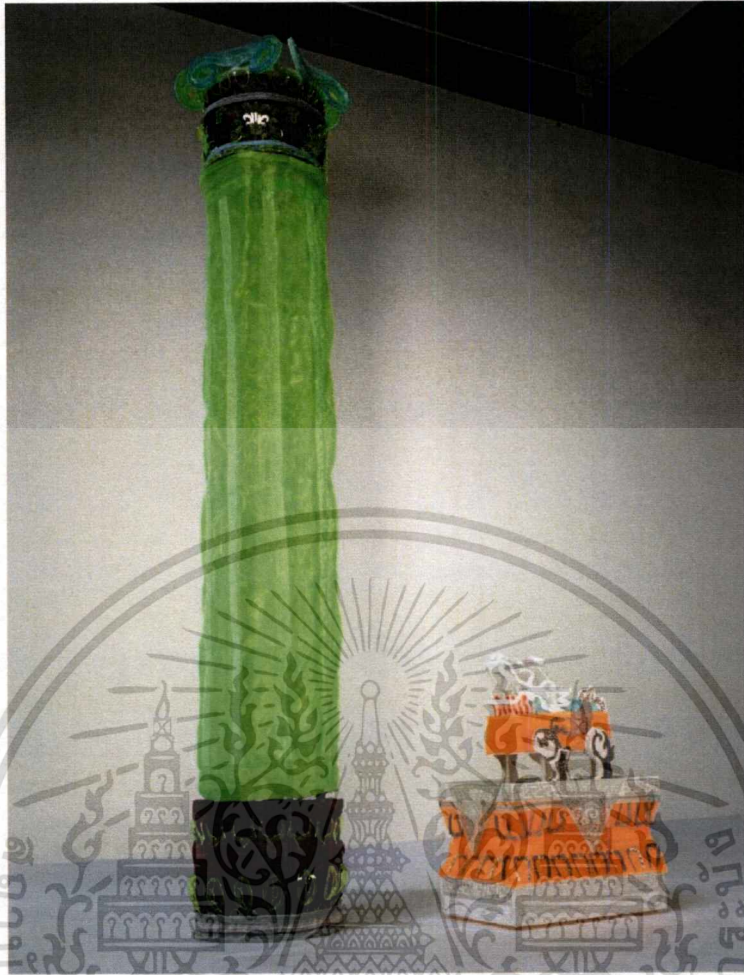
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ชื่อผลงาน	Roman pole and Pixiu
ปี	คศ. 2019
ขนาด	30 x 30 x 250 เซนติเมตร , 45 x 30 x 60 เซนติเมตร
วัสดุ	ผ้าแก้ว โปร่งแสง , อะคริลิกหลากสี , เหล็ก , ไฟ LED
เทคนิค	Installation Art

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 6

สรุปผลการสร้างสรรค์

การสร้างสรรค์ผลงานศิลปนิพนธ์ในหัวข้อ “เรื่องเล่าจากวัตถุในความทรงจำ” นี้ มีเนื้อหาเกี่ยวกับการสะท้อนวัฒนธรรมทางสถาปัตยกรรมที่เกี่ยวข้องกับบริบทในชีวิตประจำวันของผู้คนในสังคมของช่วงเวลาในอดีตจวบจนปัจจุบัน ทั้งวิถีชีวิตการอาศัยในเมืองหลวง รสนิยมและค่านิยมทางสถาปัตยกรรม รวมทั้งการรับอิทธิพลการออกแบบทางสถาปัตยกรรมที่เข้ามาผสมผสานกลายเป็นสัญลักษณ์ทางวัฒนธรรม ซึ่งผลงานศิลปนิพนธ์ ประติมากรรมสื่อผสมนี้ได้สร้างประโยชน์และประสบความสำเร็จตามจุดประสงค์ที่ต้องการ ส่งผลให้เกิดประโยชน์และคุณค่าต่อการเรียนรู้ในเรื่องบริบททางสังคมมากขึ้น ทั้งต่อตนเอง ต่อสังคม หรือผู้ชมที่เข้าชมผลงาน นอกจากนี้ การสร้างสรรค์ผลงานชุดนี้ ยังสร้างแรงผลักดันให้เกิดการต่อยอดและผลสัมฤทธิ์ใหม่ๆ และเป็นอีกปัจจัยที่ช่วยส่งเสริมให้เกิด พัฒนาการทำงานศิลปะที่ดีและเกิดประโยชน์สังคมต่อไปในอนาคต

บรรณานุกรม

จากเว็บไซต์อ้างอิง

นักร้องแห่งโลกร่วมสมัย ผู้สร้างสรรค์หนทางใหม่แห่งการสื่อสารด้วยงานดีไซน์. (2559).

สืบค้น 2 มิถุนายน 2562 ,

จาก <https://www.wurkon.com/blog/9-saran-yen-panya>

บ้านเป็นของเรา ทำไมเสาเป็นของโร(มัน). (2560). สืบค้น 8 มิถุนายน 2562 ,

จาก <https://readthecloud.co/architect>

เมื่อตึกแถวใกล้สูญพันธุ์. (2554). สืบค้น 7 มิถุนายน 2562 ,

จาก <http://www.sarakadee.com/blog/oneton/?p=970>

ยึดเส้น ยึดสาย. (2561). สืบค้น 7 มิถุนายน 2562 ,

จาก <https://readthecloud.co/architect-folding-metal-door>

สิ่งเหล็กๆที่มีไว้ค้ำ. (2561). สืบค้น 8 มิถุนายน 2562 ,

จาก <https://readthecloud.co/architect-curved-steel>

อดีต ปัจจุบัน ตึกแถวเมืองกรุง ‘ลมหายใจแห่งยุคสมัยที่แผ่วลงอย่างช้าๆ’. (2554).

สืบค้น 7 มิถุนายน 2562 ,

จาก <https://mgronline.com/live/detail/9540000107300>

Do Ho Suh constructs a home within a home at MMCA. (2556). สืบค้น 5 มิถุนายน 2562 ,

จาก <https://www.designboom.com/art/do-ho-suh-constructs-a-home-within-a-home>

Tokyo Harbor. (2551). สืบค้น 5 มิถุนายน 2562 ,

จาก <https://artsandculture.google.com/asset/tokyo-harbour>

The Story of Cold Dark Matter. (2551). สืบค้น 7 มิถุนายน 2562 ,

จาก <https://www.tate.org.uk/art/artworks/parker-cold-dark-matter>

Venus mansion-Surreal Visual Scenes by Lee Sol. (2560). สืบค้น 5 มิถุนายน 2562 ,

จาก <https://trendland.com/venus-mansion-surreal-visual-scenes-lee-sol>

1,000 Door Building in South Korea. (2554). สืบค้น 7 มิถุนายน 2562 ,

จาก <https://www.boredpanda.com/door-building-choi-jeong-hwa>

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-นามสกุล	นางสาว กัญญา จันทร์คงหอม
วัน เดือน ปีเกิด	20 กันยายน พ.ศ. 2538
ที่อยู่	88 ซอยประชาสงเคราะห์21 ถนน ประชาสงเคราะห์ เขต ดินแดง แขวง รัชดาภิเษก 10400
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2554-2556	โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาพัฒนาการ รัชดา
พ.ศ. 2558-2562	คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ ภาควิชาศิลปกรรม สาขาประติมากรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
การแสดงผลงาน	
พ.ศ. 2560	นิทรรศการ MOTIVATION , People Gallery , Bacc

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้